

மிகுந்த கவலை உருவாகியது. அப்போது திடீரென்று

இது ஓர் உதயம்

அன்றாடம் வழக்கம் போலவே அன்றும் அதிகாலையில் துயில் களைந்து, கண்ணைத் திறவாமல் தாயின் குங்கும முகத்தை மனதில் கொணர்ந்து காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக் கொண்டு எழுந்தாள் அனுபமா.

மறைந்துவிட்ட தாயார் பெரிய அதிசயம் நிகழ்த்தித் தன்னைக் காப்பாற்றிவிடக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் வேண்டிக் கொண்டாள் என்று இல்லை.

சும்மா, வேறு கதியற்றுப் போனதால் 'அம்மா அம்மா' என்று உள்ளூர அழைத்து அதே பழக்கம் அவ்வளவு தான்.

மற்றப்படி ஆள் ரூபத்தில் அன்னை வந்து அதிசயங்கள் நடத்த அவள் என்ன பாலநாகம்மாவா?

இது
ஓர்
உதயம்

திரும்பித் தங்கையின் முகத்தை அந்த அரை இருளில் கூர்ந்தவள் ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்தாள்.

அப்புறம் இவள் கதி என்ன ஆகும்?

தயங்கி, மீண்டும் ஒரு தரம் தங்கையை நோக்கினாள்.

இல்லையில்லை, இவள் அப்பாவைக் கொண்டு இருக்கிறாள். அதனால் இந்த அளவுக்குத் தொல்லை யிராது.

ஏதேதோ யோசித்தபடி தன் போக்கில் சமையல் அறையில் காலை வைத்தவள், அங்கு எழுந்த கடாமுடா சத்தத்தில் பயந்து பின்னடைந்தாள்.

மெல்ல கையை நீட்டி விளக்கைப் போட்டுவிட்டு எலிகள் ஓடி மறைவதற்காகக் காத்து நின்றாள்.

காலையில் எழுந்து மீண்டும் கண்மூடும் வரை எத்தனை பயங்கள்.

விழித்து எழுந்தால் இன்னொரு நாளை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற பயம்.

எலிகளிடம் பயம்.

சித்தியிடம் பயம், அவளுடைய சித்தப்பா மகனிடம் பயம், பள்ளியில் சக ஆசிரியர்களிடம் பயம், ஒரு நாள் இவளது சேலையில் கிழிசலையும் டப்பாவில் நீர்ச் சோற்றையும் காட்டி அந்த நளினா செய்த கேலி மறக்கக் கூடியதாக இல்லையே.

பூவுஷன் கற்றுக் கொள்ளும் பிள்ளைகளிடம் கூட பயம்தான் - இனி இவள் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டால்?

மாலை மங்க வீடு வந்தால் மீண்டும் சித்தி...

பயந்து பயந்தே இந்த வாழ்க்கை முடிந்துவிடுமா?

முடிப்பதற்காவது தைரியம் வருமா?

சாகத் துணிந்தவர்களுக்குச் சமுத்திரம் முழங்கால் மட்டம் என்கிறார்களே!

இந்த எலிக்கே இவ்வளவு பயம் வந்தால்...

எங்கேயோ மணியடித்தது.

கூடவே அன்றைய வேலைகளும் நினைவு வர, எலிகள் எல்லாம் ஓடிவிட்டனவா என்று ஒரு தரம் நிச்சயப் படுத்திக் கொண்டு வேலைகளைத் தொடங்கினாள் அனுபமா.

காலைப் பலகாரம், மதியச் சமையல் எல்லாவற்றையும் சித்திக்குத் திருப்தியாக முடித்து வைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வசை புராணமும் நீர்ச்சோறுமாய் அவள் தலையில் விடியுமே.

கூடவே கொசுறாகத் திருத்தப்பட வேண்டிய பள்ளி நோட்டுகள் வேறு.

அவள் அஷ்டாவதானம் செய்து கொண்டு இருந்த போது, "அனுபமா, ஏ அனுபமா..." என்று சித்தியின் அழைப்பில் மற்ற வேலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டுக் கள்ளிச் சொட்டாய்க் காப்பியைக் கலந்து எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

காபியைக் கண்டதும் எழுந்தாள் ராஜாத்தி அம்மாள்.

வாய்கூடக் கொப்பளிக்காமல் தன் சிற்றன்னை காபி அருந்துவதை வழக்கம்போல ஒரு சின்ன அருவருப்புடன் சகித்து நின்று விட்டு, காலி தம்ளருடன் உள்ளே சென்றாள்.

ராஜாத்தி திரும்பவும் படுத்துவிட, அதற்குள் சித்தியின் பெருங்குரலால் தங்கை எழுந்து வந்திருந்தாள்.

“என்னக்கா, என்னை எழுப்பக்கூடாதா? தனியாக எல்லா வேலைகளையும்...” என்று குறைபட்டபடி அவசரமாகப் பல்லைத் துலக்கினாள்.

சிலமாதங்களாக இப்படி ஒரு துடிப்பு அவளுக்கு.

ஆனால் காலைத் தூக்கம் என்றால் அவளுக்கு உயிர் என்பதும் அனுபமாவுக்குத் தெரியும். ஆகையால் தங்கையைத் தூங்க விட்டு விடுவாள்.

ஏதோ. வேறு சுகம் இல்லையென்றாலும் இதையாவது தங்கை அனுபவிக்கட்டுமே என்றுதான்.

“ஷ... மெல்லடி ரமா. தேய்க்கிற வேகத்தில் பிரஷ் எங்காவது குத்தி வைக்கப் போகிறது!” என்று மிருதுவாய்த் தங்கையை எச்சரித்து விட்டுத் தனக்கும் அவளுக்குமாகச் சற்று நீர் கலந்த காப்பியைத் தயாரித்தாள்.

தடுக்க முயன்றும் பிடிவாதத்துடன் சட்டினிக்கு அரைத்த தங்கையைப் பார்க்கையில் அனுவுக்கு உள்ளூர் ஒரு ஆறுதலும் உண்டாயிற்று.

இவளைச் சித்தியால் இஷ்டம் போல ஆட்டி வைக்க முடியாது. சித்திக்கு ஈடு கொடுத்து நிற்க இவளால் முடியும்... முடியுமா?

வேலைகள் ஒருவாறு முடிந்து வருகிற நேரத்தில் மீண்டும் முன் அறைக் கட்டிலில் இருந்து கூப்பாடு- அதை அழைப்பு என்றும் கொள்ளலாம் - அனுபமாவை அழைத்தது.

சரத்சந்திரரின் கதைகளைப் படித்து ரசித்து, அவரது கதாநாயகிகளில் இருந்து பொறுக்கி எடுத்து அன்பு மகளுக்குப் பெற்றோர் ஆசையாகச் சூட்டிய பெயர் அனுபமா.

அவ்வளவு ரசனை உணர்வுடைய ஒரு பெண்ணுடன் வாழ்ந்த தந்தையால் அந்த அழகிய பெயரை உச்சரிக்கக் கூட இயலாத இந்த மாதிரிப் பெண்ணுடன் எப்படி வாழ முடிந்தது? இவளை எப்படி மணந்து கொண்டார்?

ஒருவேளை இரண்டு பெண் குழந்தைகளோடு - அதிலும் ஒருத்திக்கு வயது பத்து - ஒரு சாதாரண மாதச் சம்பளம் வாங்கும் குமாஸ்தாவை மணக்க நடுத்தரக் குடும்பங்களில் கூட எந்தப் பெண்ணும் சம்மதிக்க வில்லையோ? ஒரு பெண்ணோடு வாழ்ந்து பழகி விட்டுத் தனியே வாழ முடியாமல், கொஞ்சம் கீழான குடும்பத்தில், கொஞ்சம் பெயர் கூட வாங்கிய, கொஞ்சம் வயதும் கூடக் கூடுதலான பெண்தான் அப்பாவுக்குக் கிடைத்தாளோ?

.கடைசியில் இவளை மணந்த பிழையினால்தான் சீக்கிரமாய் இறந்தும் போனாரோ?

காலைப் பலகாரம் இட்லிதான் என்ற பதிலைச் சொல்லி விட்டுச் சித்தியின் சொல்மாரியைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற

அனுலின் உள்ளே வழக்கம் போலவே இந்தக் கேள்விகள் அத்தனையும் தோன்றலாயின.

“என்னடி முளிக்கக்கிட்டே நிற்கிறே?” என்று சித்தியின் குரல் உயரவும் பயந்து, “இல்லை சித்தி நேரமே...” என்று மெல்லத் தொடங்கினாள்.

“என்னடி நேரம்? இது ஒரு சாக்கு உனக்கு. அதெல்லாம் சும்மா... உடம்பு நோலாமத் துன்னணும் உனக்கு. அரிசியும் உளுந்துமா மிசினிலே கொடுத்துட்டுப் போயிட்டா மறுநாள் அவிச்சக் கொட்டிடலாம். ஒரு நாள் தான் இடுப்பை வளைச்சு அரிசி இடிச்ச ஒரு ஆப்பம். இடியாப்பம் என்று செய்கிறதற்கு என்ன? ஒரு நல்ல சாப்பாட்டுக்கு நாக்கு செத்துப் போச்சது!” என்றாள் ராஜாத்தியம்மாள். நாலு வீட்டுக்கு எட்டும் குரலில்.

காலையில் சமையல் செய்து வைத்துவிட்டு ஓடு ஓடு என்று பள்ளிக்குச் சென்று பள்ளி வேலை முடிந்து மூன்று இடங்களில் ‘ட்யூஷன்’ சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் வந்து இரவு சமையலையும் செய்வது என்றால் அது உடம்பு நோகாமல் ‘துன்னுவதா’?

உள்ளத்துள் துடித்த வார்த்தைகள் துணிவின்மையால் தொண்டைக்கு வெளியே வராமல் உள்ளேயே மடிந்தன.

“சரி சரி, ஊமைக்கோட்டான் மாதிரி சும்மா நிற்காதே. இந்த சரி, ஞாயித்திலேயாவது நல்லபடியாச் செய். ஒரு நாள் ஆப்பம். மறுநாள் இடியாப்பம்.”

“உன்னோட ஆசை தெரிஞ்சதான் எல்லோருக்குமா இடியாப்பமும் பாயாவும் வாங்கிபாந்தேன்...” என்று வாயிற

புறமாய்க் கேட்ட குரலில் ராஜாத்தியம்மாளின் முகம் மலர, அனுபமா மின்னலென உள்ளே மறைந்தாள்.

“வா தம்பி, வா!” என்று ராஜாத்தி வாய் நிறைய உபசாரம் செய்ய, உள்ளே வந்து கையில் இருந்த அலுமினிய டப்பாக்களைக் கட்டிலில் வைத்துத் தானும் அட்டகாசமாக அமர்ந்து கொண்டாள் கண்ணபிரான்.

“கண்ணு, அனுபமா, வா வா, வந்து நீயும் ரெண்டு எடுத்துக்க,” என்று உரிமையோடு அழைத்தான்.

உள்ளிருந்து மூச்சு விடும் சத்தம்கூட இல்லாது போயிற்று.

சட்டென அவன், கடுக்க, “இன்னா அக்கா, என் பேச்சுக்கு ஒரு மருயாதி இருக்குதா பாரு? இன்னைக்கு எனக்கு ஒரு முடிவு தெரிஞ்சாகணும். இந்தா இந்தான்னு, நீயும்தான் மூணு வருசமா சவ்வு இழுத்துக்கிட்டே இருக்கே. என்னைக்கு கல்யாணமின்னு இன்னைக்கே ஒரு முடிவு சொல்லியாவணும். ஆமா...” என்றான் கடும் குரலில்.

நெஞ்சு தடதடக்கச் சுவரோடு ஒட்டிக் கொண்டு நின்றாள் அனுபமா.

தமக்கையின் முகத்தைப் பார்த்தபடி ரமாவும் பேசாமல் நின்றாள்.

ஆனால் ராஜாத்தியும் ஒன்றும் கொக்கல்லவே!

பொன் முட்டை இடும் வாத்தை அவ்வளவு எளிதாய் விட்டு விடுவாளா?

ஒரு சாகசச் சிரிப்புடன், “அப்படி ஆத்திரப்பட்டாக்க எப்படி னைனா? நெலமையத்தான் உன்கிட்ட சொல்லி யிருக்கேனே. இவ மாதிரி அந்தச் சின்னக் குட்டிக்கும் படிப்பு ஏறினாலும் ஏதோ சமாளிக்கலாம். இப்ப அவ கல்யாணத்துக்குமில்லே இவ சம்பாத்தியத்திலேயே சேர்க்க வேண்டியிருக்கு. உன்ன மாதிரி ஒண்ணும் வேண்டாமின்னு வருவானா என்ன?” என்று சோப்புப் போட்டவளைக் கண்ணிரான் இடைமறித்தான்.

“சும்மா சும்மா இதே பேசாதக்கா. சின்னவ கல்யாணத்தை நானே மின்ன நின்னு செய்யுறேங்கிறேன். வேறே என்ன தாமதம்...”

“ஆங் ஆங்... அதானே வேண்டாங்கிறது. நமக்குள்ளேயே என்ன மறைப்பு? இப்ப பொண்ணு வேணுமின்னு இடியாப்பமும் பாயாவுமா வர்றே. இதுக்கு மின்ன இந்த அக்கா நெனைப்பு எப்பவாச்சும் வந்திச்சா? நாளைக்கு உன் காரியம் ஆன பின்னாடி கைய விரிச்சியானா நான் இன்னா பண்ண முடியும் சொல்லு.”

“முணு வருசமா நீயும் சேக்கிறேன், சேக்கிறேன்னுதான் சொல்றே. இன்னுமுமா சேர்த்து முடிக்கலை?” என்று எரிச்சலோடு மொழிந்தான் அவன்.

“என்னை இன்னா பண்ணச் சொல்றே? இவ ஒருத்தி சம்பாத்தியம். இதிலே சாப்பாட்டுச் செலவே என்ன ஆவதுங்கிறே. இதிலே நானு வயித்தக்கட்டி வாய்க்கட்டி இல்லாட்டி... ஒண்ணு செய்யேன், கண்ணு, எப்படியோ சிரமப்பட்டு பெரிய பத்திலே ஒரு அஞ்சு கொணாந்து

சொடுத்துடு. மறுநாளே ஜாம் ஜாமுன்னு பெரியவளைத் தலை முடியப் பிடிச்சு இழுத்துகிட்டுப் போ!” என்றான் ராஜாத்தி தாராளமாய்.

“பெரிய பத்துன்னா... ஐம்பது ஆயிரமா? அதுக்கு நான் எங்கக்கா போவேன்?” என்று இறங்கி வந்தான் தம்பி.

“அதான் சொல்றேன். ஏதோ சித்த பொறு நயினா. என்னைக்குன்னாலும் அவ உனக்குத்தான்... முதல்வ, பப்பாவைக் குடு. குடு ஆறுமின்ன துன்றேன்.”

தொடர்ந்து அலுமினிய டப்பாக்கள் ஒசைப்பட்டன.

ராஜாத்தியுடன் கூடச் சேர்ந்து உண்டு விட்டு ஒரு பெரிய ஏப்பத்துடன் கண்ணிரான் வெளியேறிய பிறகும் கூட அனுபமா சமையல்குட்டுக்கு வெளியே தலை கூட்ட வில்லை.

மதியச் சாப்பாட்டுக்காக டிபன் பாத்திரங்களில் ரமா உணவை எடுத்து வைப்பதை மனதில் புதியாத பார்வையாகப் பார்த்தபடி சுவரில் சாய்ந்திருந்தான்.

கைக்குக் கிட்டும் வருமானத்தைவிட மனம் இல்லாமல் முடிகிற வரையில் சித்தி அவளது திருமணத்தைத் தள்ளித்தான் போடுவாள். ‘செலவில்லாத வேலைக்காரி வேறு.

தழைந்தும் குழைந்தும் சிரித்தும் பசப்பியும்..இயன்ற வரை சமாளிப்பாள்.

ஆனால் அந்தக் கண்ணிரானும் அவளுக்கு இளைத்தவன் இல்லையே.

சித்தியைப் புரிந்து கொண்டு அவன் மிரட்டத் தொடங்கினால், கழற்றிய செருப்பாய் இவளை அவன் காலடியில் வீசச் சற்றும் தயங்க மாட்டாளே இந்த ராஜாத்தி அம்மாள்.

அந்தக் கண்ணபிராளை எண்ணிப் பார்க்கையில் அனுபமாவுக்கு உடம்பு கூசியது.

சதா பீடியும், சாராய வாடையும், கூடவே தெரு முனையில் வசிக்கும் ஒரு மாதிரியான கிளியாம்பாவின் வீட்டுக்கு அவன் அடிக்கடி வருவதும் ஊர் அறிந்த ரகசியம் தான்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவனா அனுபமாவின் கணவன்.

சீச்சீ! கீழே விழுந்ததைத் தொட்டாலே அழுக்குப் பட்டிருக்கும் என்று மெல்லக் கண்டிக்கும் தாயின் குரலும் சன்னமாய்ச் சுளிக்கும் முகமும் நினைவு வந்தது.

இந்த மாதிரி ஒருவனை வீட்டுப் படி ஏற விடுவாளா தாயார்?

இவள் உனக்குத்தானாமே?

துக்கம் தொண்டையை அடைத்து, கண் ஓரம் கசிந்து நாசி விரிகையில், தலையைச் சரித்து யோசனை யோடு நோக்கும் தங்கையின் முகம் அனுவின் கருத்தில் பட்டது.

வழக்கம்போல விழுங்கிக் கொண்டவள், “சித்திக்கு எடுத்து முடி வைத்துவிட்டாயா ரமா? நேரமாச்சே!” என்று எழுந்தாள்.

சிற்றன்னையின் கடைசி நேரக் குற்றேவல்களையும் முடித்துவிட்டு ஒருவாறு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிய அனுபமா அன்றைய தினம் வேறு மாதிரி முடியப் போகிறது என்று சற்றும் நினைக்கவில்லை.

பெரிய மாற்றம் ஏதும் நிகழக்கூடும் என்று அனுபமா நப்பாசை கொள்ளக்கூடிய விதமாக எதுவும் நடக்கவே யில்லை.

கடைசி நேரத்தில் வெற்றிலை இடித்துத் தரச்சொன்ன சித்தியிடம், ‘ஸ்கூலுக்கு நேரம் ஆகிவிட்டது. என்னால் முடியாது. இதுக்கு மேலே லேட்டாப் போனால் சம்பளத்தில் ‘கட்’ பண்ணி விடுவார்கள் அதனால் அக்காவாலேயும் முடியாது,’ என்று மறித்து, அக்காவையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு ரமா வெளியேறுவது கூட அவ்வப்போது நடப்பது தான்.

கோடி வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்தபடி, “என்னா கண்ணு, இஸ்கூலுக்கா?” என்று கண்ணபிரான் கேட்டதும், இவள் காது கேளாதது போல நகரவும், “இன்னா தொரே, உன் ஆளு படா ராங்கி காட்றாளே!” என்று அந்தக் கிளியாம்பா கூற, “எல்லாம் மஞ்சக் கயிறு ஏறும் வரைக்குந்தானே. பின்னாடி உன் புடவை துவைக்கச் சொல்றேன்!” என்று கூற, இருவருமாக நகைத்ததுகூட அப்படித்தான்.

சற்று தூரம் சென்றதும், “அந்த ஆளை, அதான் அந்தக் கண்ணபிரான் மாமாலை உனக்கும் பிடிக்கலையா அக்கா?” என்று விசாரித்தாள் ரமா.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அனுபமா பேசா திருந்தாள்.

தமக்கையின் முகத்தை ஓரக் கண்ணால் பார்த்து விட்டு, “பின்னே கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்று நேராகச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே?” என்று மேலே கேட்டாள் தங்கை. “சொல்லப்போனால் எனக்கும் அந்த மாமாலைக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்க வில்லையக்கா. குளிக்கவே மாட்டார் போல இருக்கிறது. வீட்டுக்குள் வந்தாலே ஒரே நாற்றம். அதனால் இன்றைக்கு வீட்டுக்குப் போனதும் சித்தியிடம் ஒரே வார்த்தையாக முடியாது என்று சொல்லிவிடு,” என்றாள் அழுத்தத்துடன்.

அப்போதும் அனுபமா பேசாமலேயே வரவும், “என்னக்கா பயம்? சித்திக்கு இருக்கிற முதுகெலும்பு உனக்கும் இருக்கிறதுதானே? நிமிர்ந்து நின்று சொல்லு. என்னதான் ஏசினாலும் அவளும் மனுசிதானே? உன்னை விழுங்கியா விடுவாள்?” என்றாள் தங்கை, தன் அறியாப் பருவத் துணிச்சலுடன்.

இவளிடம் எந்த அளவு சொல்ல முடியும் என்று யோசித்தாள் அனுபமா.

விழுங்க மாட்டாள்தான், ஆனால் குடு போடுவாள் என்பதைச் சொல்லலாமா..?

அப்போது சித்தி வந்து ஒரு மாதம் இருக்கும்.

ரமாவுக்கு மூன்று வயது. அனுபமா அவளைவிட ஏழு வயது பெரியவள்.

அன்று சித்தி ஏனிய ஏதோ சற்று அருவருப்பான வேலையை அனுபமா செய்ய மறுத்த போதுதான் கரண்டியைக் காய வைத்து, தொடையில்..

அன்றுதான் அனுபமாவின் முதுகெலும்பு முதல் தடவையாக முறிந்தது.

கதறிய மகளின் முகத்தைக் காணச் சகியாமல், மனைவியை எதிர்க்கும் துணிவும் இல்லாமல், கண்ணைப் பொத்திக் கொண்டு தந்தை படுக்கை அறையின் உள்ளே சென்று பதங்கிய போது இரண்டாவது தடவை..

எரியும் புண்ணோடு சாமான் அறையில் இருளில் எலிகளோடு இரவு முழுவதும் அடைபட்டுக் கிடந்த போது மூன்றாம் முறையாக முழுமையாக முதுகெலும்பு இழந்து போனாள் சிறுமி.

அதன் பிறகு கிட்டத்தட்ட ராஜாத்தியை அனுபமா எதிர்த்ததே இல்லை.

பெற்றவளையும் அடுத்தவளையும் ஒப்பிட்டுக் கண்ணாலேயே ஒதுக்கும் வயதடையாத சின்னக் குழந்தையாக இருந்ததாலோ, அல்லது அனுபவப்போல பளீரென்ற நிறம் இல்லாமல் தன்னைப் போலச் சற்றுக் கறுமையாக இருந்ததாலோ ராஜாத்தி ரமாலை அதிகம் படுத்தியது இல்லை.

அனுபமா பி.எஸ்.சி. முதல் வகுப்பில் முடிக்கவும் தனது நாற்பத்து மூன்றாம் வயதில் சதாசிவம் இறந்து போனார்.

இவள் ஒருத்தியின் சம்பாத்தியம் என்று ராஜாத்தி அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதுதான் என்றாலும் வேலையில் இருந்த போது சதாசிவம் மாண்டதால் ராஜாத்திக்கு பென்ஷனும் வந்தது.

எல்.ஐ.சி. பணம் கொஞ்சம்.

வீட்டில் இருந்த தட்டு முட்டுச் சாமான்களை மடமட வென்று விற்றுவிட்டு ராஜாத்தி கிளம்பியபோதுதான் அனுவுக்கு இந்த வேலை கிடைத்தது.

ஒரு தனியார் பள்ளியில் எப்போதும் டெம்பரவரியாக ஒரு வேலை... சம்பளம் நன்றாகவே எழுநூறு ரூபாய் தந்தார்கள்.

இந்த வேலைகூடச் சற்றுப் பிந்திக் கிடைத்திருந்தால் சிற்றன்னையிடமிருந்து அனுபமாவுக்கு விடுதலை கிடைத்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் அப்போதுதான் தந்தையை இழந்திருந்த திகைப்பில் அன்று அது விடுதலையாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

அனாதையாகத் தங்கும் நிழல் இன்றி நடுத்தெருவில் தங்கையோடு நிற்கப் போகிறோமோ என்ற அச்சம் தான்.

சமயத்தில் வேலைக்கு அழைப்பு வரவும் சித்தி பற்றிக் கொண்டாள். “அவரு புள்ளைங்க என் பொறுப்பாச்சே. கை

கழுவ முடியுமா?” என்று உடன் அழைத்துச் சென்ற போது அனுபமாவுக்குச் சற்று நிம்மதியாகக் கூட இருந்தது.

வீட்டு வேலை, பள்ளி வேலையோடு, சித்தியின் பணத்தாசையால் ஏற்ற மூன்று ட்யூஷன்கள் கூடப் பெரிய கஷ்டமாகி விடவில்லை.

ஆனால் சித்தியின் சித்தப்பா மகன் கண்ணபிரான் சிறையில் இருந்து அப்போதுதான் வெளி வந்தவன் கண்களில் பட்ட பிறகுதான் மெய்யான சோதனை.

இவளை மணப்பதா என்று எண்ணுகையில் அனுபமாவுக்குக்கூட உள்ளூரத் தைரியம் வரத்தான் செய்தது. பேசாமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறிப் பெண்கள் ஹாஸ்டல் எதிலும் தங்கிவிடலாமா என்று கூடச் சிந்தித்தாள்.

ஆனால் உலகம் அறியாத இந்தத் தங்கை? இவளைச் சித்தியிடம் விட்டு விட்டு எப்படிப் போக முடியும்? கூட அழைத்துச் செல்வதும் சாத்தியமாய்த் தோன்றவில்லை. ஒன்று அந்த மாதிரி ஹாஸ்டல்களில் தங்கைகளை எல்லாம் உடன் வைத்துக் கொள்ள அனுமதி கிடையாது என்று அறிந்தாள். அடுத்தது பதினெட்டு வயதாகும் வளர ரமாவின் சட்டபூர்வமான கார்டியன் சித்தி.

அத்தோடு சித்தி தானாக ரமாவை விடுவாளா? இன்று அனுபமா செய்யும் அத்தனை வேலைகளையும் ஓசியில் செய்து கொடுக்க ஆள் வேண்டுமே. முரண்டு பிடித்தால் இருக்கவே இருக்கு தீச்சூட்டு வைத்தியம்!

அந்த இரும்புக் கரண்டியை நினைத்தாலே அனுவுக்கு நெஞ்சு பதறிப் போகும். அனுபவித்தவள் ஆயிற்றே. தங்கையுமா?

ராஜாத்தி பள்ளிப் படிப்பு படிக்காவிட்டாலும் சைக்காலஜி தெரிந்தவள். சம்பாதிக்கும் பெண்ணுக்கு யோசனை எங்கே போகக் கூடும் என்று ஊகித்துக் கொடு காட்டியே வைத்திருந்தாள்.

பலன்- கம்மாவே பணிந்து போகும் பெண் மேலும் அடங்கி விட்டாள்.

ஆனால் இந்தக் கோழை மனத்திலும் ஒரு நப்பாசை - இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் சித்தி இப்படியே தள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டாள் என்றால் ரமாவுக்குப் பதினெட்டு வயதாகி விடும். பிறகு சின்னதானாலும் அவளுக்கு ஒரு வேலை தேடி அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு மூச்சைப் பிடித்துக் கொஞ்சம் தைரியத்தையும் வரவழைத்துக் கொண்டு இந்த நரகத்திலிருந்து வெளியேறி விடலாம்.

ஆனால் இரண்டு ஆண்டுகள்! எழுநூற்று முப்பது நாட்கள்! எண்ணிப் பார்க்கையில் பெரு மலைப்பாகத்தான் இருந்தது.

அதிலும் அருகிலேயே அந்தக் கிளியாம்பாவின் தொடர்பு உண்டான பிறகு கண்ணிராநின் நடமாட்டம் மிகுதிப்பட்டவே அனுபமா தினமும் நெருப்பில் நடந்தாள்.

இந்தக் கதையை எப்படி, எந்த அளவுக்கு இவளிடம் - முதுகெலும்பு இல்லை என்று கேட்கும் இந்தத் தங்கையிடம் - சொல்வது?

சொல்வதால் எதுவும் தீரப் போகிறதா?

தன்னால்தான் அக்காவுக்கு இவ்வளவு கஷ்டமோ என்று அவளும் சேர்ந்து மறுகுவாள். அவ்வளவேதான்.

பொறுமையிழந்தாற் போலச் சட்டென நின்றாள் ரமா.

தமக்கையின் கையைப் பற்றி நிறுத்தி, “பேசாமலே வந்தால் என்னக்கா அர்த்தம்? அந்த மாமாவைக் கட்டிக்கப் போகிறாயா?” என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

கோபமும் கண்டிப்புமாக அந்த இளம் முகத்தைக் காணவும் அனுபமாவுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்புதான் வந்தது.

லேசாக முறுவலித்தபடி, “இல்லையம்மா. ஆனால் இப்போது சொன்னால் சித்தி ஆடி விடுவார்கள். அதனால் மெல்ல, சமயம் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். அதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ படிப்பைக் கவனி,” என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

தங்கை தன் பள்ளிக்குள் சென்று கண் மறையவும் அனுபமாவின் முறுவலும் மறைந்தது.

என்னத்தை எப்படிப் பார்த்துவிடப் போகிறாள்?

பிடிவாதமாய் வீட்டு நினைப்பை அகற்றிப் பள்ளி வேலைகளில் மனதைச் செலுத்தினாள்.

பள்ளி முடிந்ததும், முதல் ட்யூஷன் - மூன்று சிறுவர்கள் சேர்ந்து பயின்றனர். அதை முடித்ததும் அருகிலேயே ஒரு சிறுமி - அதையும் முடித்து விட்டு வரும் போது உடம்பெல்லாம் களைப்பு பரவிய போதும் உள்ளத்துக்குள் உற்சாகம் மலரத் தொடங்கியது.

சுருதி அப்படிப்பட்ட குழந்தை. எல். கே. ஜி. சேர வேண்டிய சமயம் ஏதோ உடம்பு சரியில்லாமல் போய் விடவே பள்ளியில் சேர்க்க முடியாமல் போய் விட்டதாம்.

அந்தப் பாடங்களை வீட்டில் பயிற்றுவித்து அடுத்த ஆண்டு யு. கே. லீயில் சேர்க்க முடிவாம்!

பெரிய எல்கேஜி. பாடம்! இதைப் பெற்றவளே கற்றுக் கொடுத்து விடலாம். ஆனால் அனுபமாவுக்கு வேறு சந்தேகம்.

சுருதியின் தாயார் வினோதாவின் கடைசித் தங்கையும் ரமாவும் ஒரே வகுப்புத் தோழிகள் அத்தோடு அனுபமாவுடைய தாயாருக்கும் வினோதாவின் தாயாருக்கும் கூட முன்னர் பழக்கம் உண்டு. ரமா மூலம் ஏதும் தெரிந்து, அனுவுக்கு உதவ என்று இந்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாளோ என்ற ஓர் எண்ணம்.

ஆனால் அவ்வளவு தூரம் யாரேனும் செய்வார்களா என்று தோன்றிய போதும், அங்கே சென்றதும் டி, பிஸ்கட் உபசாரங்கள் அதையே வலியுறுத்தின. அந்த உபசாரங்களை ஏற்றுக் கொள்ள மனம் கூசிய போதும் சுருதியோடு விளையாட்டும் சிரிப்புமாக நேரம் கழிகையில் அனுவுக்கு எல்லாம் மறந்து விடும்.

‘வேல்கம் டீச்சர்!’ என்று லேசாக முன்புறம் குனிந்து, தலையைச் சரித்த குழந்தையை ஆவலோடு தூக்கிக் கொண்டு குழந்தையின் தாயை நோக்கி லேசாக முறுவலித்து விட்டுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் அறைக்குள் சென்றாள் அனுபமா.

நிறைய சன்னல்களோடு காற்றோட்டமாய் சுருதியின் விளையாட்டுச் சாமான்களோடு அவள் பயிலச் சின்ன டெஸ்கும், நாற்காலியும், அனுவுக்கு ஒரு கூடை நாற்காலியுமாக நிறைந்திருந்தது அறை.

பின்னோடு நிறைய முந்திரிப் பருப்பு போட்ட பிஸ்கட்டையும், டீயையும் கொண்டு வந்த வினோதா, “முதலில் இதை முடித்த பிறகு பாடம் தொடங்குங்கள் அனு. ஏய் வாண்டு. டீச்சருடையதை எடுத்து விடாதே. உனக்கு இதோ தனியாக இருக்கிறது!” என்று குழந்தையின் கையிலும் ஒரு தட்டைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாள்.

“டீச்சர், யார் முதல்ல தின்னு முடிக்கிறாங்கன்னு ரேஸ் வைப்போமே!” என்று ரேசில் ஜெயித்து அனுவின் பிஸ்கட்டுகளிலும் மூன்றைக் கைப்பற்றி உண்டு விட்டுத் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள் சுருதி.

அவள் கையில் ஒட்டியிருந்த பிஸ்கட் பொறுக்குகளைத் தட்டி விட்டுவிட்டுப் பாடத்தைத் தொடங்கினாள் அனுபமா. “ம், சொல்லு. ஃபாதர் இன் த ஃபேயிலி, ஹாப்பி ஹாப்பி ஹோம்...”

சற்றுப் பழக்கிக் கொடுத்துவிட்டு, குழந்தை தன் செப்பு வாயால், மழலையோடு ‘ரேம்’ சொல்லுவதை ரசித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள் அனு.

அம்மா, அப்பா உயிரோடு இருந்து அனுபமாவுக்கு நல்லபடியாகத் திருமணம் செய்து வைத்தால் அவளுடைய குழந்தைகூட அப்படித்தான் இருக்கும்... மெத்து மெத்தென்று பட்டின் வழவழப்புடன் பெரிய கண்களுடன்.

சுகமான பகல் கனவால்கூட நிஜத்தை மறக்கடிக்க முடியவில்லை. இது நடக்காதே. சித்தியும் கண்ணபிரானும் நடக்க விடமாட்டார்களே என்று உண்மையில் நெஞ்சுக்குள் துக்கம் ஹோவென்று எழுந்தது. தன்னை மீறி அவள் நம்பிவிடப் போன அந்தத் தருணத்தில், அவளது துக்கத்தை

ஊடுருவிக் கொண்டு ஓர் உற்சாகமான குரல் ஒலித்தது. அந்த நாளான அனுபமாவுக்கு அடியோடு மாற்றிக் காட்டியது.

சுருதிக்கு அனுபமா பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் நேரத்தில் பலமுறை அந்த வீட்டுக்கு விருந்தினர் வந்து போய் இருக்கிறார்கள். உரக்கப் பேசுவோர், அசட்டுச் சிரிப்பு, என்று பலரகம்.

ஆனால் ஹாலில் எழும் குரல்களால் அனுவின கவனம் சிதறியது இல்லை.

ஆனால் இன்று ஏனோ அந்தக் குரலில் இருந்து கவனத்தைத் திருப்ப அவளால் முடியவில்லை.

இவ்வளவு உற்சாகத்துடன் ஒரு குரலா?

“ஹல்லோ மச்சி சுகமாடா... வணக்கம் பாபி. நம்ம பயல் எப்படி இருக்கிறான்? ஏதேனும் தப்பு தண்டா செய்தான் என்றால் சொல்லுங்கள். போகுமுன் இரண்டு தட்டு தட்டி வைத்து விட்டுப் போகிறேன்..”

“ஆமாமாம், நீ தட்டும் வரை நான் பூப்பறித்துக் கொண்டு இருப்பேனாக்கும். வரும்போதே உடான்சைப் பார். வாவா. உட்கார். வினு. இந்தத் தடியனுக்குக் கொட்டுவதற்கு ஏதாவது வைத்திருக்கிறாயா?” என்றது சுருதியின் தந்தை பால கிருஷ்ணனின் குரல்.

சிரித்தபடியே. “வாருங்கள் சுதாகர், ‘நட்’ பிஸ்கட் செய்தேன். கொண்டு வருகிறேன். உங்களுக்கு டயா. காஃபியா?” என்று வினவினாள் வினோதா.

“இங்கே வந்தும் டயா. நம் பச்சைத் தமிழ்நாட்டுக் காபிதான்... கூட என்ன சொன்னீர்கள் பாபி? நட் பிஸ்கட்டா? நிறைய முந்திரிப் பருப்பு போட்டுச் செய்வீர்களே. இப்போது தெரிகிறது பாலாவின் தொப்பை எப்படி பெருத்தது என்று! பாபி, இவன் இப்போதெல்லாம் ஜாகிங், ஸ்கிப்பிங் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டானா? சட்டி பானையெல்லாம் வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான்?”

“நன்றாய்ச் சொல்லுங்கள். நானும்தான் தலையால் அடித்துக் கொள்கிறேன். பான்ட்டெல்லாம் இடுப்பு சின்னதாகிறது. காலையில் கொஞ்சம் ஓடுங்கள் என்று. எங்கே? எட்டு மணிக்கு முன் அய்யா எழுந்தால்தானே?”

“அய்யோ அய்யோ! பொய் சொல்லாதேடி. சுதா, விஷயம் இவ்வளவுதான். காலையில் நான் ஜாகிங் போய் விட்டால் இவளுக்கு பெட்காபி போட்டுக் கொடுத்து கால்தடவி, கை தடவி எழுப்பி விடுவது யாராம்? அதனால் தான்..”

“அம்மடியோவ்! பொய்யைப் பாருங்கள். பெட்காபி போடுகிற ஆளா நீங்கள்? முழுச் சோம்பேறி..”

“விடுங்கள் பாபி. நான் வந்து விட்டேன் இல்லையா?” என்ற நண்பனை இடைவெட்டி, ‘பாபி பாபி சொல்லாதேடா. பாபி, பாபி என்பது போல இருக்கிறது. ஆனால் யோசித்துப்

பார்த்தால் இரண்டாமத்த பேரே பொருத்தம் போலத் தெரியவில்லை?' என்று சீரியசாக உரக்க யோசித்தான் பாலகிருஷ்ணன்.

"ம்... இருக்கும் இருக்கும். நானும் முன் தூங்கிப் பின் எழுந்து, தினம் ஒரு பட்டுச் சேலையும், வாரம் ஒரு நகையுமாகக் கேட்டால் பொருத்தமாகத்தான் இருக்கும். சொல்வதைப் பாருங்கள் சுதாகர்..." என்று வந்தவனிடம் முறையிட்டாள் வினோதா.

"அதுதான் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றேனே அண்ணி. காலை ஆறு மனியிலிருந்து ஏழு வரை நிற்க விடுவதில்லை. ஆனால் பாபி, உங்களிடம் ஒரு சின்ன கோரிக்கை. ராத்திரி பன்னிரண்டு மணிக்கேனும் அவளைத் தூங்க விட்டுவிட வேண்டும்!" என்று அவள் பக்கம் பேசுவது போலப் பேசிக் காலை வாரவும் எல்லோரும் சிரிப்பில் கலகலத்தனர்.

"நினைத்தேன், எல்லாம் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் ஆயிற்றே. இது எப்படி நம்மை ஆதரிக்கிறது என்று யோசித்தேன்," என்று ராகம் இழுத்துவிட்டு மேலும் நகைத்தாள் வினோதா.

'இப்படியெல்லாம் கூடப் பேசிச் சிரிப்பார்களா?' அனுவுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவளது தாயார் இருந்த காலத்தில் கூட இந்தக் கலகலப்பை அவள் அறிந்தது இல்லை.

ஒரு சிரிப்பை ஓயவும், "எங்கே வாண்டு? அவள் ருமிலா? சுதிப்பெட்டிக்கு ஒரு ரோபோ பொம்மை வாங்கி

வந்..." பேச்சோடுகூட வேகமாக அறைக்குள் வந்த சுதாகர் சட்டென நின்றான். பேச்சும் நின்றது.

திகைத்த விழிகள் கூர்மை பெற அவளையே நோக்கின.

அண்ணாந்து பார்க்கும் அளவுக்கு அவளது உயரமும் 'பம்'மென்று மேல் உதட்டை மூடத் துடித்தாற் போலப் பெரிய கருப்பு மீசையும் ஏனோ அவள் மனதுள் ஆழமாய் விழுந்தன.

எதிர்பாராத அவளது வருகையால் அவசரமாக எழுந்தவன் அவளது பார்வையில் முகம் சிவந்து போனான்.

அவன் தன் வெண்பற்கள் பளீரிடச் சட்டெனப் புன்னகை செய்தான். அவள் திகைத்து நிற்கையிலேயே, "ஸ்ருதிக்குட்டிக்கு ஒரு ரோபோ வாங்கி வந்தேன். அதை அவனிடம் உடனே கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான்... அவசரமாய் வந்து விட்டேன்..." என்று விளக்கத்திலேயே லேசாக மன்னிப்பைக் கோரிவிட்டு, பொம்மையை எடுத்துக் குழந்தையிடம் நீட்டினான் அந்த சுதாகர்.

அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு வெட்கத்துடன் தன் ஷச்சரின் முகத்தைப் பார்த்தாள் சுருதி.

இப்போது சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டாள் அனுபமா.

இப்போது அந்தப் பொம்மையை வாங்கிக் கொள்ளும் படி குழந்தையிடம் சொல்ல வேண்டுமா?

அல்லது அவளே அவனிடம் வாங்கிக் குழந்தையிடம் கொடுக்க வேண்டுமா?

அத்தோடு நன்றாகவே பேசிச் சிரித்தபோதும் இது போலப் பொம்மை பரிசு வாங்கும் அளவு அவன் நெருக்கமானவன்தானா?

நல்ல வேளையாக அவள் அதிகம் திணறுமுன் பால கிருஷ்ணன் வந்து சேர்ந்தான். “பார்த்து ஆரேழு மாதம் ஆகிவிட்டதால் முழிக்கிறான். அங்கில்தான். வாங்கிக் கொள் கண்ணு!” என்றவன், “இவர் நம் சுருதியின் டீச்சர். பெயர் அனுபமா. இவன் கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திலிருந்து என் நண்பன். மிஸ் அனுபமா, பெயர் சுதாகரன்!” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“ஊகம். இவன் தன்னை வைத்துச் சொல்கிறான். நான் ஒன்றும் அவ்வளவு கிழி இல்லை!” என்று சிரிக்க வைத்தான் சுதாகர்.

“சுதிப்பெட்டி, உன் ரோபோ என்னென்ன செய்கிறது பார்க்கிறாயா?” என்று பெட்டியிலிருந்து பொம்மையை எடுத்து ‘ஆன்’ செய்தான்.

‘கிர்’ என்ற ஒலியுடன் நடந்து வந்த பொம்மை சுருதியைச் சுற்றிலும் கிடந்த பாடப் புத்தகம், நோட்டு, சிலேட்டு, நம்பர் ஃபிரேம், கிரேயான் டப்பா எல்லா வற்றையும் அடுக்கியது.

“அய்யா, புத்தகம் அடுக்கியாச்சு, பாடம் முடிந்தாச்சு!” என்று குதித்துவிட்டுத் திடுமெனச் சந்தேகமாய் அனுவைப் பார்த்து, “இல்லே டீச்சர்?” என்று விசாரித்தான் குழந்தை.

புதிய பொம்மையுடன் விளையாட அவளது ஆவலை உணர்ந்தவளாய், “ம்” என்று முறுவலித்து

விட்டு நிமிர்ந்த அனுவுக்குப் புதியவனின் பார்வை தன் முகத்தில் பதிந்திருப்பதைக் காணவும் சட்டென நெஞ்சு படிபட்டது.

தப்ப முயலுபவள் போல அவசரமாகத் திரும்பினாள்.

விருந்தாளிக்குப் பலகாரம் எடுத்து வைத்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்த வினோதாவிடம், “சுருதி விளையாட்டும் அக்கா. நான் நாளைக்குச் சற்று அதிக நேரம் இருந்து கற்றுக் கொடுக்கிறேன்,” என்று தன் பையை எடுத்தாள்.

“சுருதி விளையாட்டும், சரிதான். ஆனால் அதைக் கணக்கு வைத்து நாளை சேர்த்து என்றெல்லாம் வேண்டாம். ஏய், குட்டியம்மா, உன் டீச்சருக்கு டாடா சொல்லு,” என்றாள் வினோதா.

பொதுப்படையான ஒரு ‘வருகிறேன்’ உடன் வேக வேகமாய் வெளியேறி விட்டாள் அனுபமா.

நாளை அவன் இருப்பானோ? இனி அவளைப் பார்க்க முடியுமா? ஒன்றையும் அறிந்து கொள்ளாமல் பட்டிக்காடு மாதிரி ஓடி வந்து விட்டேனே என்று உள்ளூர மனம் உதைத்த போதும் ஏனோ சந்தோஷமாகவே இருந்தது.

மறுநாள் காலை எழுகையிலே அந்த சுதாகரன் இன்று அங்கே இருப்பானோ, மாட்டானோ என்று ஒரே யோசனை.

எதற்கும்... என்று உள்ள நாலு சேலைகளில் நல்லதைக் கட்டிக் கொண்டாள். சுருதியின் வீட்டை நெருங்கு கையில் அவசரமாய் ஆடைசுயத் திருத்தினாள். காற்றில் பறந்த இரண்டு கூந்தல் சுருள்களை விரலால் நீவி விட்டாள்.

ஏன் இப்படி கிறுக்கு போல ஏதேதோ செய்கிறேன், எனக்கு என்ன ஆயிற்று என்ற குறுகுறுப்பு எல்லாம் சுருதியைத் தோளில் தூக்கி நின்ற அவனைக் கண்டதும் மறைந்தது.

“டீச்சர், நான் இவ்வளோ உயர்...ம் வளரப் போறேனே...” என்ற சிறுமியிடம் ஓர் ஆறுதல் மூச்சுடன் புன்னகை செய்தாள்.

மேலே ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாமல் பேசாமல் குழந்தையின் அறைப்புக்கம் திரும்பினாள்.

“பாடம் இருக்கட்டும் அனுபமா. முதலில் எல்லோரும்ய் டிபன் சாப்பிடலாம், வா, என்று அழைத்தாள் வினோதா.

லேசாக முகம் சிவந்து போய்விட, பார்வை ஒரு தரம் சுதாகரின் பக்கம் சென்று மீள, “பரவாயில்லை அக்கா... நே... நேற்றே... சீக்கி...” என்று தடுமாறினாள் அனுபமா.

“இரண்டு நான் பாடத்தைச் சேர்த்துப் படிக்க முடியாத படி அவளுக்குள்ளே தேர்வா நடக்கிறது? சும்மா பிசு பண்ணாமல் வா, உட்கார்,” என்று சிறு கேலியுடன் வற்புறுத்தினாள் வினோதா.

“ஒருவேளை என்னைப் பார்த்தால் கூட அமர்ந்து சாப்பிடக் கூடிய பிறவியாகத் தெரியவில்லையோ என்னவோ...” என்று சுதாகர் இழுக்கவும், சட்டென அமர்ந்து விட்டாலும், அவர்களுடைய கலகலப்பில் அவளால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

வெளிப்படையாகத் தெரியும் அளவுக்கு இல்லா விடிலும் மற்ற மூவரும் தங்கள் பேச்சில் அவளையும் சேர்த்துக் கொள்ள முயன்றார்கள்தான்.

ஆனால் அவளுக்குத்தான் யாரோடும் பேச முடியாமல் நாவைக் கட்டினாற்போல ஆயிற்று - முக்கியமாக அவனுடன்.

பேச்சின் பெரும் பகுதி வேறு அவனுடையதாக இருக்கவும் தட்டிலேயே பார்வையைப் பதித்தபடி, குனிந்த தலை நிமிராமல் கொறிக்கலானாள்.

சற்றுப் பொறுத்து சம்பாஷணை அவர்களுள் இலகுவாகச் செல்லத் தொடங்கவும் ஒரு நிம்மதியோடு அனு மெல்ல நிமிர்கையில், மேசையில் எதையோ எடுப்பதற்காக சுருதி தன் நாற்காலியின் ஓரமாய்க் கால் பதித்து எழ முயல்வதைக் கண்டாள்.

தன் ஆசிரியைப் பழக்கத்தில், “ஊகும், சுருதி... வேண்டாம், அப்படி ஓரத்தில் நின்றால் நாற்காலி சரிந்து நீயும் விழுவாய்,” என்றாள்.

பாலகிருஷ்ணன் அவசரமாகக் குழந்தையைப் பற்றி நிறுத்த, “பொறுக்குங்கள்... பொறுக்குங்கள். பாபி, பாலா! இருவரும் சேர்ந்து பொறுக்குங்கள்,” என்றான் சுதாகர் அவசரமாக.

எல்லோரும் திகைப்பும் கேள்வியுமாக நோக்கவும், “முத்துக்கள் பாபி, இதோ, இப்போது உங்கள் அனுபமா அதிசயமாய் உதிர்த்த நல்முத்துக்கள் - சொற்கள்...” என்று விளக்கவும் சிரித்த சிரிப்பில் வினோதாவுக்குப் புரை ஏறிற்று.

மனைவியின் தலையில் ஒங்கித் தட்டி, “அப்பாடி இன்றுதான் சமயம் வாய்த்தது,” என்றான் பாலகிருஷ்ணன்.

“அரையடி கழுத்து உள்ளே போய் விட்டது. இந்த அழகில் இப்போதே, ‘நீ குள்ளி, உன்னோடு வெளியே வர மாட்டேன்,’ என்று பிசு வேறு!” என்று முறைத்தாள் வினோதா.

“பொருத்தம் சரியாகிவிட நீங்களும் இதே முறையில் அவரைக் குள்ளமாக்கிவிட வேண்டியதுதானே, அக்கா!” என்று சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் அனு. பேசியது தன் நாவுதானா என்று சந்தேகம்கூட வந்து விட்டது.

ஆனால் யாரும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் சிரித்ததோடு, “பாலா! ஜாக்கிரதை: அடுத்த தடவை நான் வருமுன் ‘பிக்மி’ ஆகிவிடாதே!” என்று எச்சரித்தான் சந்தாகர். “ஆக, இந்த சுதிப்பெட்டி இல்லாமல் உங்கள் பிரண்டுக்குப் பேச முடியா தாக்கும்!” என்றான் தொடர்ந்து.

அவனது எச்சரிக்கையிலும் பாலகிருஷ்ணனின் பாவனையிலுமாக நகைத்து விட்ட அனுபமாவாக்கு, “அவள் பெயர் சுருதி. அதைப் போய் சுதிப்பெட்டி என்பதா?” என்று சொல்லக்கூட முடிந்தது.

“ஓ! அந்தக் கதை உனக்குத் தெரியாதில்லையா? போன தடவை சுதா வந்திருந்தபோது இவளுக்கு மீஸில்ஸ் போட்டு எப்போதும் ‘ஹை ஹை’ என்று ஒரே ராகம். அப்போது அவளுக்கு வைத்த பெயர்...” என்று வினோதா விளக்க, சுருதி பெருமை போல, “உச்சர், நான்

தான் சுதிப்பெட்டியும்...” என்று கூற எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

அன்று பாடமே நடக்கவில்லை. ஓரிரு முறை அனுபமா நினைவூட்டியபோதும் யாரும் காதில் வாங்குவதாக இல்லை.

அவளுக்குப் பல ஆண்டு காலம் கழித்து வாய்விட்டுச் சிரித்த மயக்கம்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம் இப்படியே சென்றது.

இந்த மாலை நேரத்திற்காகவே பிறந்து வளர்ந்து இத்தனை காலம் காத்திருந்தாற்போல உணர்ந்தாள் அனுபமா.

அன்று பாலகிருஷ்ணனுக்குத் தொழில் ரீதியில் ஏதோ வெற்றி.

சற்றுத் தாமதமாக வந்தவன் எல்லோரிடமும் ஒரு ஃபைவ் ஸ்டாரைக் கொடுத்துவிட்டு மகளைத் தூக்கி அந்தக் குண்டு கன்னத்தில் அழுத்த முத்தமிட்டான்.

கிளுகிளுத்துச் சிரித்த குழந்தை, “மீசை குத்துதுப்பா...” என்று நெளிந்து வளைந்து இறங்கினாள்.

மகளை இறக்கி விட்டவன், மனைவியை நோக்கி, “குத்துதா?” என்று விஷமச் சிரிப்புடன் கேட்டுக் கண்ணடித்தான்.

“ஆமாம்... வழிகிறது...” என்று சமாளித்தாள் வினோதா.

வெட்கமாய் முறுவலிக்கையில் அனுவுக்கு வேறு தோன்றியது. பாலகிருஷ்ணனின் மீசை நார்மல்தான். இதுவே குத்துமானால் சுதாகருக்கு இன்னமும் அடர்ந்த மீசையாயிற்றே! அது...

தன்னை அறியாமல் பார்வை அவன் மீசையிடம் பாய்ந்தது.

சீராக வெட்டிவிடப்பட்ட மீசையின் கீழ்ச் செதுக்கினாற் போல உதடுகள். இந்த உதடுகளால் முத்தமிட்டால்...

என்ன எண்ணுகிறோம் என்று ஒரு திடுக்கிடலுடன் நிமிர்ந்தபோது அவனும் தன்னையே பார்ப்பதைக் கண்டு பதபதத்துப் போனான்.

ஒரு செல்லமான முறுவலுடன் அவளது ஒரு புருவம் கேள்விக்குறியாய் உயரவும் பதட்டத்துடன் பார்வையைத் திருப்பியவள் பாலகிருஷ்ணனும் வினோதாவும் கூடத் தன்னையே பார்ப்பதை அறிந்தாள்.

வெறும் பார்வை மட்டும் அல்ல... புரிந்து கொண்ட பாவமும் கூட.

தன்னுடைய ரகசியம் தனக்கு மட்டும் இல்லாமல் அங்கிருந்த எல்லோருக்குமே வெட்ட வெளிச்சம் ஆகிவிட்டதை உணர்ந்த அனுவின் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

ஒரு பார்வைப் பரிமாறலில் மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு பெற்றவர் அகன்றதும் ஓர் உல்லாச நடையுடன்

சுதாகர் தன்னருகே வரவும் அனுபமா வெலவெலத்துப் போனாள்.

“நானே உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும் என்றிருந்தேன்...”

“எ... என்...” ஒன்றும் புரியாததுபோல என்னவென்று கேட்கவும் இயலவில்லை, புரிந்துவிட்டது என்று சகமாகப் புன்னகை புரியவும் முடியவில்லை அனுவுக்கு. முன்னதைச் செய்யும் அளவு நடிப்புத் திறமை இல்லை. பின்னதைச் செய்யவோ தைரியம் கொஞ்சமும் இல்லை.

அவளது மிரண்ட பார்வையில் ஒரு கணம் திகைத்து விட்டு, “என் பெற்றோருக்கு நான் ஒரே பிள்ளை அனு. ஊரில் நிறையவே சொத்து இருக்கிறது. வேலையிலும் வரியெல்லாம் போக மாதம் நாலாயிரம் வருகிறது. என்னை உன் வருங்காலக் கணவனாக உன் வீட்டில் ஒப்ப மாட்டார்களா அனு?” என்று மென்குரலில் அவன் கேட்டே விட்டான்.

அனுபமாவின் கண்களில் கரகரவென்று நீர் வடியவும் அவன் மிரண்டு போய்த் தன் ‘பாபி’ யை அழைத்தான்.

ஒரு காதை இங்கே பதித்திருந்தவள்தானே. ஒடோடி வந்தாள்.

“இன்றுவரை, பட்ட துன்பமெல்லாம் தீருகிற இந்த வேளையில் என்ன பயம்? என்ன கவலை?” அதட்டிப் பேசி அனுவை ஒருவாறு தேற்றினாள்.

அவன் பேச்சைக் கேட்கையில் மெய் போலத்தான் தோன்றியது. துன்பமெல்லாம் தீர்ந்துவிடக் கூடும்தான்.

மெல்ல முகம் மலர்ந்தான் அனுபமா.

அன்று மாலை அவளை பஸ் ஏற்றிவிட சுதாகர் உடன் வந்தான்.

“ஒரு பஸ்ஸை ‘மிஸ்’ பண்ணினால்கூட நாளை சூரியன் உதிக்கும். இல்லையா அனு?” என்று சீரியசாகக் கேட்டான்.

“பஸ்ஸை மிஸ் பண்ணாமல் போனால்கூட சூரியன் உதிக்குமாம், தெரியுமா?” என்று சிரிப்புடன் பதிலித்தான் அவள்.

அவனுக்குச் சரியாகச் சிரிப்பும் கேலியுமாகப் பேசத் தன்னால் கூட முடிகிறதே என்று ஆச்சரியம் அவளுக்கு.

கூடவே அவன் தன் முகத்தில் வாட்டத்தைக் காட்டவும், ‘நாளையான் வருவேனே,’ என்று சமாதானமாக மொழிந்து விட்டு அவன் முகம் மலரவும், ‘சுருதிக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க!’ என்று குறும்புடன் சேர்த்துக் கூறினாள்.

அதற்குள் பஸ் வந்து நின்றுவிட, “இரு, இரு...” என்ற அவனது செல்ல மிரட்டலுக்குப் பதிலாகச் சிரிப்பைத் தந்து விட்டு பஸ்சில் ஏறினாள்.

இந்தக் கிறக்கத்தில் முன்புற வழியில் ஃபுட்போர்டில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு கத்தி மீசைக்காரனைக் காணத் தவறினாள்.

எனவே, பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியதுமே எதிரே வந்து நின்று, “என்னம்மா, கண்ணு, புதுசாத் தொடுப்பு புடிக்கிறியா? இந்தக் கண்ணபிரான் இளிச்ச வாயனில்லை. பிளேடாலே ஒரு இழுப்பு. குடல் முச்சுடும் வெளியே வந்துரும்!” என்று அவன் கூறவும் அவளுக்குச் சர்வாங்கமும் ஒடுங்கிப் போயிற்று. இந்தக் கொலைகாரப் பாவியால் சுதாகருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டு விடுமோ என்று நடுங்கிப் போனான்.

அன்றுவரை கண்ணபிரானிடம் நின்று பேசி அறியாதவள். “ஒரு பூஷன் வீட்டு விருந்தானி, பஸ் நம்பர் கேட்டார். வேறே ஒண்ணும் இல்லை,” என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்துவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் வீட்டை அடைந்தாள்.

பின்னோடு அவன் வந்ததும், ராஜாத்தியுடன் தனித்துப் பேசியதும் அவள் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தன. குறுகுறுப்பாய்த் தொடர்ந்த சிற்றன்னையின் பார்வையும் தான்.

“இந்தாடி சின்னவனே, அந்தக் குப்புத்தாயிப் பொண்ணுக்குக் கணக்கே வரலையாம். நேத்தே சொல்லிச்சு. நீயே போய் சொல்லிக் கொடுத்திட்டு அங்கே யிருந்தே படி, போ,” என்று ரமாஸை அனுப்பினாள் ராஜாத்தி.

சரி என்று பணிவாய்ச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே வந்த தமக்கையிடம், “சித்தி ஏதாச்சும் பேசினா அந்த ஆளைக் கட்டிக் கொள்ள முடியாதுன்னு ஒரேடியடியாகச் சொல்லி விடு, அக்கா,” என்று காதோடு முணுமுணுத்து விட்டுச் சென்றாள் தங்கை.

கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே வந்து இரும்புக் கரண்டியை ராஜாத்தி எடுக்கவும், அதுவரை கலங்கிக் கொண்டிருந்த அனுபமாவின் முதுகுத் தண்டு சற்றே நிமிர்ந்தது.

மிஞ்சி மிஞ்சிச் சூடுதானே! இதற்குப் பணிவதில்லை என்று நினைத்தபடி நிமிர்ந்து நின்றாள்.

சூட்டுக்கோலைத் தடவியபடி நின்ற ராஜாத்தியின் ஓரக்கண்ணில் இந்த நிமிர்வு படவும், சூட்டுக்கோலை மீண்டும் இடுப்பில் சொருகினாள். “தம்பியைப் புடிக்கலியா கண்ணு?” என்றாள் குழைவாக.

கண்ணு? யாரது? அறிந்தே இராத இந்த குழைவில் அனுபமாவுக்கு நடுக்கம்தான் வந்தது.

உன்கும். தைரியமாக இரு மனமே என்று தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டு அப்படியே நின்றாள்.

“இத்தினி நாலு இதுதான் பொண்ணுன்னு இருந்திட்டு இப்ப நீ வேற ஆளைக் கட்டிக்கிட்டா அவனுக்கு தோஸ்துங்க மத்தியிலே கேவலமாப் போஷுமாம். இவ இல்லாட்டித் தங்கச்சிப் பெண்ணையாச்சும் உடனே கொடுத்திடுங்கிறான்.”

“சித்தி!” என்று அதிர்ந்தவன். உடனே சமாளித்து. “அதெல்லாம் முடியாது சித்தி. அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது ஆகுமுன் கல்யாணம் செய்ய முடியாது. போலீசில் பிடித்து விடுவார்கள்!” என்றான் தன் பயத்தை மறைத்து.

“போலீசெல்லாம் கண்ணாலம்னு கட்டிக்கிட்டா தானே. சும்மா வச்சுக்கிறானாம். உன் மேலயாச்சும் ஆசைப்பட்டான். பிரியமா இருந்திருப்பான் இத்தை என்ன பாடு படுத்துவானோ? குடிச்சட்டு வர நேரம் நாகுக்கா ஒதுங்கத் தெரியுமா சின்னதுக்கு? தெனா வெட்டாச்சே. உதைதான் தினமும். சூடுகூடப் போடுவான். அவனோட முதல் வைப்புக்கு வகுத்திலேயே இழுத்தான் பாரு...”

மகளின் முகம் சவமாய் வெளுப்பதை ரசித்தபடி, “அவளைப் பகைச்சுக்கிட்டு இங்கே வாழ முடியுமா சொல்லு. எங்கனாச்சும் ஓடிவரலாமின்னா ஆங்காங்கே அவனோட ஆளுங்க பிளேடும் கையுமாவே திரியுறானுங்க. கட்டிக்கிட்டு வான்னா கழுத்தை வெட்டிக்கிட்டே வருவானுங்க பாவிங்க. உன் ஆளைக்கூட கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாவே இருக்கச் சொல்லு. ரொம்பத் துள்ளினா பிளேடாவே அவளையும் சீவிடுவேன்னு மெரட்டித்தான் போயிருக்கான் உன் மாமன். குடிச்சிட்டானா அவன் என்ன செய்வான்னே சொல்ல முடியாது. ஆளையே முடிச்சிடுவான்!” என்று மேலே சொல்லிக் கொண்டே போனாள் ராஜாத்தி.

அனுவின் முதுகெலும்பு மரவட்டையாய்ச் சுருண்டு போயிற்று. எவ்வளவோ முயன்றும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கைகள் நடுங்கத் தொடங்கின.

சீச்சி! இதெல்லாம் நடக்காது. சும்மா மிரட்டல். யாரும் இவ்வளவு கொடுமாய், கேவலமாய் நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்று தனக்குத்தானே தைரியம் சொல்லிக் கொள்ள முயன்றாள்.

ஆனால் அதே தெருவிலேயே ஒரு பெண்ணுடன் தகாத பழக்கம் வைத்துக் கொண்டே அவளை மணம் பேசுகிறவன் என்னதான் செய்யமாட்டான். குடிகாரன் என்பது தெரியும். நாலவந்து முறை சிறை சென்றவன் என்பது ஊர் அறிந்த விஷயமே. வெட்டு குத்து என்று வேறு.

“சித்தி...” என்றாள் குரல் தழுக்க.

“அய்யோ! அழுவாதே கண்ணு!” என்று உருகினாள் ராஜாத்தி. என் பேச்சைக் கேளு, உன் ஆளை அனுப்பிடு. இந்தக் கச்சடாவிலே அது ஏன் சாவணும்? அவர்கம்மாவுக்கு அது ஒரு பையன்தானா? வேற இருக்கா, இல்லியா? பாலம்!” என்று மேலும் அனுவை அதிர வைத்தாள்.

“என்னால் இந்த மாமாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாதே, சித்தி!” என்றாள் அனுபமா கண்ணீருடன்.

“நாம் பிறகு பார்க்கலாம். முதல்ல உன் ஆளை உருப்படியா அனுப்பிச்சிடு. விஷயம் ஒண்ணும் இல்லைன்னு நான் கண்ணன்கிட்டே சமாளிக்கக்கிறேன். கொஞ்ச நாள் ஆவட்டும். ஏதாச்சும் கேசல மாட்டி இவன் ஜெயிலுக்குப் போகாமலா இருப்பான்? அந்த நேரம் அந்தாளை வரச் சொல்லி, கட்டிக்கிட்டுப் போயிடு!” என்று ஆசை காட்டினாள் சிற்றன்னை.

மகளின் முகத்தில் லேசாக நம்பிக்கையின் சாயல் தென்படவும், “ஆனால் ஒண்ணு. இப்ப ஏதாச்சும் தப்புத்தண்டா செய்தியானா ரமாப் பொண்ணு கதி அவ்வளவுதான் தெரியுதா? இன்னும் ஒண்ணு. இதை

எல்லாம் சின்னதுகிட்டே சொல்லி வைக்காதே. அது வெறும் தடாலடிப் பொண்ணு. நம்மாலேதானே வம்புன்னு சீமென்னெய ஊத்திப் பத்த வச்சுக்கும். அட, எப்படியோ காப்பாத்திருவோமின்னாலும் வெந்து புண்ணாப்போவும் பாரு,” என்று உயிர்க்காற்று வரக் கூடிய ஒவ்வொரு சந்து பொந்தையும் கவனமாக அடைத்து விட்டுச் சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

கனிவைப் பூசிக் கொண்டாலும், கண்ணு என்று அழைத்தாலும் சிற்றன்னையின் பேச்சின் சாராம்சம் இதுதான். நீ உன் விருப்பம்போல நடந்து கொண்டால் உன் தங்கையை நாசமாக்கி விடுவோம், அவளையும் தொலைத்து விடுவோம் என்கிற கடுமையான எச்சரிக்கை.

போலீசை நாடி அவனுக்குப் பாதுகாப்புத் தேடலாமா என்ற எண்ணம் எழுந்ததுமே அடங்கிப் போயிற்று. கென்னடிக்கும் இந்திரா காந்திக்கும் இல்லாத பாதுகாப்பா? தீமை செய்ய வேண்டும் என்று தீவிரமாய்த் துணிந்து விட்டால் தடுப்பது முடியாத காரியம்.

ஒரே வழி, அந்தக் கண்ணபிரானையே பிடித்து உள்ளே வைப்பது. ஆனால் அதை அவளது வேண்டுகோளுக்காகச் செய்ய எந்தச் சட்டமும் இடம் தராது, சட்டத்தை மீறிச் செய்ய அவளுக்குச் செல்வாக்கு இல்லை.

எந்தப்புறம் சென்றாலும் கற்பாறையில் மோதுவது போல் ஆகவே, அனுபமா சோர்ந்து போனாள்.

மறுநாள், “வேலைக்கு ட்யூஷனுக்கெல்லாம் போகவா?” என்று சிற்றன்னையிடம் அனுமதி கேட்கும் அளவிற்கு வந்தாள்.

“ஆங்? பின்னே சம்பளம்?” என்றான் அந்த அம்மாள். “போ. போய் வா. அந்த சுருதிப் பொண்ணு வீட்டிலே போய் நல்ல வார்த்தையா சொல்லி அவளை அனுப்பிவை. அவங்க படிச்சவங்க. கோர்ட்டு கேசன்னு எகிறுவாங்க. அதெல்லாம் போயி அவங்க வருமின்ன ரமாப் பொண்ணு கதி முடிஞ்சுறும் இல்லவ? அந்தாளு கெதியும்தான். எதுக்கும் கொஞ்சம் நாளு சுருதிப் பொண்ணைக்கூட ஜாக்கிரதையாப் பார்த்துக்கச் சொல்லு.”

குலத்தின் மூன்று முனைகளுமே அவளது உயிர் நிலையைத் தாக்க, சும்மாவே பயந்த சபாவம் கொண்டவள் ஒரேயடியாய்த் தைரியம் இழந்தாள்.

மறுநாள் வினாடியை விரட்டி, நிமிடத்தைத் தள்ளி, மணியை எண்ணி ஒருவாறு சுருதியின் வீட்டை அடைந்த பின், அவள் வாயிலிருந்து வந்ததெல்லாம், “போய் விடுங்கள். என்னை மறந்து விடுங்கள்” தான்.

சுருதியை வேலைக்காரப் பெண்ணிடம் விட்டுவிட்டு மூவருமாக எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள். ஊகம் திரும்பத் திரும்ப, “என் தலைவிதிபோல் ஆகட்டும். நீங்கள் நல்லபடியாக இருக்க வேண்டும், உடனே ஊரை விட்டுப் போய் விடுங்கள்.”

சுதாகரும், “உன்னை இழந்து நான் நல்லபடியாக இருக்க முடியுமா?” என்று சொல்லிப் பார்த்தான். “உன் தலை விதியை நான் மாற்றிக் காட்டுகிறேன் பார்.” என்று சவால் விட்டான். “ஒரு பொறுக்கிக்குப் பயந்து நான் ஓடுவதா?” என்று வீரம் பேசினான்.

பாலகிருஷ்ணனும் வினோதாவும் கூட ஏதேதோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள். உடனே திரும்பத்தை ஒரு கோயிலில் நடத்தி விடலாம். ரமாவையும் கூட்டிக் கொள்ளலாம்.

அவள் காதில் எதுவும் விழுவதாகவே இல்லை. ஒரே “வேண்டாம் வேண்டாம்” தான்.

கடைசியில் அவனுக்குச் சள்ளென்று கோபம் வந்தது. “போதும் பாபி! இவளுக்காக உருகுவது மடத்தனம். இவர்களெல்லாம் மற்றவர்களையும் இழுத்துக் கொண்டு புதை குழிக்குள் போவார்களே தவிர, நீட்டிய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே வரச் சின்ன முயற்சி கூடச் செய்ய மாட்டார்கள். நல்லதங்காள் என்ற நினைப்பு, பெரிய தியாக சிகரங்கள். விடுங்கள்!” என்று பட படத்தான்.

சுதாகரனுடைய இந்தக் கோபம் கூட ஒரு சுகமாகவே தோன்றியது அனுபமாவுக்கு. அவள் மேல் கொண்ட அன்பின் காரணமாய் வந்த சீற்றம் அல்லவா? இந்த சுகத்தை அனுபவிக்க அவளுக்குக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே!

பரிதாபமாய் அவனை நோக்கினாள்.

அதற்குள், “ஷ்... சும்மாயிரு சுதா. ஏற்கெனவே அவள் அரண்டு போய்த் தெரிகிறாள். நீ இன்னமும் மிரட்டாதே. வினு, நீ அனுவைக் கூட்டிப்போய்ப் பேசிக் கொண்டு இரு.” என்ற பாலகிருஷ்ணன் அனுவின் குனிந்து விட்ட தலைக்கு மேலாய், “விசாரி” என்பது போலவாயசைத்துக் காட்டினான்.

வினோதாவின் கனிவிலும் கெட்டிக்காரத் தனத்திலுமாக விவரங்கள் ஓரளவு வெளியாயின. “அவர்களிடம் மோதி ஜெயிக்க முடியாது அக்கா. ஈவு இரக்கமோ நியாய அநியாயமோ கொஞ்சமும் இல்லை... அக்கா, நீங்கள் சுருதியைக்கூடக் கொஞ்ச நாள் வெளியே விடாதீர்கள். ப்ளீஸ்...” என்றாள்.

பெற்றவளின் உடல் லேசாக விரைக்க, “ஆமாம், இரும்புச் சங்கிலி போட்டு உரலோடு சுருதியைக் கட்டுங்கள். பாலாவை நாற்காலியோடு ஆணி அறைந்து விடுங்கள். நான் ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறேன். சேச்சே... சட்டம், கோர்ட்டு. போலீஸ் என்றெல்லாம் உலகத்தில் இருப்பது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று உள்ளே வந்து மேலும் பொரிந்து கொட்டினான் சுதாகர்.

“சுதாகர் சொல்வது சரிதான் அனு. நீ பயப்படுவது போல் அப்படியெல்லாம் எளிதாக யாரையும் எதுவும் செய்துவிட முடியாதும்மா!” என்றாள் வினோதாவும்.

ஆனால் அனுபமா எதையும் ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. கென்னடி, இந்திரா காந்தி என்று தான் முன்பு எண்ணிப் பார்த்ததையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னாள்.

“அதெல்லாம் எவ்வளவோ சாமர்த்தியசாலிகள் சேர்ந்து வருடக் கணக்கில் திட்டம் போட்டுச் செய்ததும்மா, இவர்கள்...”

“உங்களுக்குப் புரியவில்லையா அக்கா! இவர்களும் அப்படித்தான். இன்னமும் எவ்வளவோ... அக்கா, இவர்கள் ரொம்பப் பொல்லாதவர்கள், அக்கா...” என்றாள் அனுபமா

தவிப்புடன். சொல்வதை ஒத்துக் கொண்டு சுயபாதுகாப்புக்கு ஒதுங்கிவிட மாட்டேன் என்கிறார்களே என்றிருந்தது அவளுக்கு.

“பொல்லாதவர்கள் பொல்லாதவர்கள் என்கிறாய். இந்தப் பொல்லாதவர்களிடம் உன்னை விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் ஒடிப்போவதா? என்னை ஓர் ஆண் பிள்ளை என்றே நீ எண்ணவில்லையே!” என்று கோபப்பட்டான் சுதாகர்.

“சேச்சே... இது சரியாய்த் தெரியவில்லை சுதா. பெண்ணென்று நினைத்திருந்தால் காதலித்திருக்க மாட்டாள் பார்!” என்று சமயம் பாராமல் ஜோக்கடித்தான் பாலகிருஷ்ணன்.

அந்த வீட்டில் எல்லோருமே சிரிக்கத் துடிப்பதுபோல இருக்கும் அனுவுக்கு.

பெரிய ஜோக் என்று இல்லாவிட்டாலும் கூட சிரிப்பு பொங்கிவிடும். அதிலும் சுதாகர் வந்த பிறகு எப்போதும் சிரிப்புச் சத்தம்தான்.

இன்றுதான் இவ்வளவு நேரமாய் அதன் அடையாளமே இல்லாதிருந்தது.

“இப்போது ஜோக்கடிக்கிற நேரமா இது? சரியான கடி!” என்று வினோதா சினம் காட்டியபோதும், நிலைமையின் இறுக்கம் சற்றுத் தளரவே செய்தது.

சுதாகரின் கோபம் கொஞ்சம் குறைந்து, அனுவின் அச்சம் சற்றே தெளிந்து, ரொம்பவும் மெல்லியதாய் ஒரு முறுவல் கூட இவள் முகத்தில் எட்டிப் பார்த்தது.

ஆனால் அது உடனே மறைந்து போயிற்று.

என்ன பெரிய காதல் அவளுடையது. எல்லோருக்கும் அவலத்தை இழுத்துக் கொண்டு?

“தயவு செய்து போய் விடுங்கள், என்ன? ப்ளீஸ் சுதாகர்!” என்று கெஞ்சினாள்.

அவளை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு, “இந்தப் பிடிவாதத்தை அங்கே காட்டுவதற்கென்ன?” என்று அதட்டினான் சுதாகர்.

காட்டலாம்தான், ஆனால் அங்கே ஒரு தங்கையின் வாழ்வு நாசமாகி விடுமே, கூடவே இங்கே இவரது உயிர். உள்ளம் நடுங்குகிறது. “தயவு செய்து என்னை மறந்து விடுங்கள்... உடனே...” என்று மீண்டும் மன்றாடத் தொடங்கினாள்.

சட்டெனக் கட்டுப்பாட்டை இழந்தவன் போல அவளைப் பிடித்து இழுத்துத் தன் எதிரே நிறுத்தினான் சுதாகர். அவளது தோளை இறுகப் பற்றி, “மறப்பதா? முடியுமா? எங்கே என்னைப் பார்த்துச் சொல்லிவிடு, பார்க்கலாம்,” என்று கேட்டான்.

எப்படிச் சொல்ல முடியும்? வெகு பிரயாசையுடன் தலையசைத்தாள். அப்படியே அவன் தோளிலேயே முகம் பதித்து விகம்பினாள்.

அவ்வளவு நேரம் ஆத்திரப்பட்டவன் அவளது அழகை தாங்காமல், “ஷ்...அனு, என்னமா இது?” என்று முதுகை வருடவும் சட்டெனச் சுதாரித்து விலகினாள்.

இந்த சுகத்தில் மயங்குவது அவனுக்கு மேலும் இழைக்கும் கேடு.

மேலே நிலலாமல், கிளம்புகையில், “இனிப் பாடம் வேண்டாம் என்று தோன்றினால் கம்மா சொல்லிவிடுங்கள். அக்கா!” என்றாள் தரையைப் பார்த்தபடி.

“சீச்சீ...பைத்தியம். ஆனால் அவர்கள் விடுவார்களா?” என்று வினவினாள் வினோதா.

“பின்னே சம்பளம்?” என்று அனுபமா ஒரு முறுவலோடு கூறித் திரும்பினாள்.

இறுகிய முகத்துடன் சுதாகர் ஓர் எட்டு எடுத்து வைக்கவும், “நான் தனியே போய்க் கொள்வேன்!” என்றவள், அவன் மேலும் சேர்ந்து நடக்கவும், நின்று “ப்ளீஸ்...” என்றாள் ஒரு மன்றாடலாய்.

அவன் ஒருவாறு நின்றுவிட வேகமாக வெளியேறினாள்.

எவ்வளவு பெரிய பாக்கியத்தை அவளாகவே மறுக்க வேண்டியதாயிற்று.

‘கண்ணிழந்தான் பெற்றிழந்தான் போல’ என்று கம்ப ராமாயணத்தில் ஒரு வரி நினைவு வந்தது.

எவ்வளவு பொருத்தம்! இந்த இன்பம் என்னவென்று தெரியாமலே போயிருந்தால் இழப்பின் துன்பமும் இவ்வளவு அதிகமாய் இருந்திராதே?

ஏதோ தோன்றவும் மறுபுறம் நோக்கினாள்.

கண்ணபிரான்!

உளவா? நல்ல வேளையாகச் சுதாகர் உடன்வரவில்லை. வந்திருந்தால் என்று நடுங்கியபடியே பஸ்சில் ஏறினாள்.

வீடு வரும் வழியில் ரமா ஓடிவந்து சேர்ந்து கொண்டாள். “நேற்று சித்தியிடம் சொன்னாயா அக்கா? சித்தி கூடவே இருந்ததால் காலையில் கேட்கவே முடியவில்லை. சித்தி என்ன சொன்னார்கள்?” என்று வினவினாள்.

இவளிடம் என்ன சொல்வது?

யோசிக்க மாட்டாமல் மூளை மறுத்தது.

அதற்குள், “என்னக்கா, என்னக்கா?” என்று பரபரத்துவிட்டாள் அவள்.

“சொ... சொன்னேன். அதெல்லாம் கொ...கொஞ்ச நாள் கழித்துப் பேச... பேசலாம் என்றார்கள் சித்தி.” என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாள் அனுபமா.

வா என்று வினோதா அழைத்தபோதும், போ என்று சிற்றன்னை அனுமதி கொடுத்தபோதும் அந்த வீட்டுப் பக்கம் செல்ல அனுபமாவால் முடியவில்லை.

இரண்டு நாள் பொறுத்து வருவதாக டெலிபோனில் சொல்லிவிட்டு ஒதுங்கினாள்.

மூன்றாம் நாள்... அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை இன்னொரு பெரிய இடி அவள் தலையில் விழுந்தது.

பதினைந்து பவுன் எடையில் கனமாய் ஓர் இரட்டை வடச் சங்கிலியையும் பதினைந்து ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் கொண்டு வந்து ராஜாத்தியின் முன்

போட்ட கண்ணபிரான் திருமணத்துக்கு நாள் குறிக்கச் சொன்னான்.

“அய்யோ! பதினைந்து பவுனா? இது உனக்கு ஏது தம்பி?” என்றபடி நகையைக் கையில் எடுத்தாள் ராஜாத்தி.

“திருடினேன். அதப்பத்தி உனக்கு என்ன? நீ கேட்ட பணமும் நகையும் இதோ இருக்கு என்ன சொல்ற?”

ராஜாத்தி அவன் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை. அவளுக்குக் கையில் எடுத்த நகையைக் கீழே வைக்கவே மனம் வரவில்லை. கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு சின்னக் கண்ணாடியை எடுத்து அழகுபார்த்துக் கொண்டிருந்தாளே தவிர உள்ளே நின்று தவித்த பெண்ணையும் எட்டிப் பார்த்தாளில்லை. எண்ணிப் பார்த்தாளில்லை.

சட்டெனக் கண்ணாடியைப் பிடுங்கிக் கீழே வைத்து விட்டு, “என்னிக்குக் கல்யாணம்?” என்றான் கண்ணபிரான் மீண்டும்.

“அட, என்னிக்கோ ஒரு நாளை வச்ச இழுத்துகிட்டுப் போயேன்,” என்று விட்டெற்றியாக மொழிந்துவிட்டு மீண்டும் கண்ணாடியை எடுத்து அழகு பார்க்கலானாள். அவன் தமக்கை. கண்ணபிரான் அன்று ஒரு முடிவு காணாமல் திரும்புவதாக இல்லை. “இந்த மாசம் இருவத்தெட்டாம் தேதியே - அன்னிக்கு நாளும் நல்ல நாளாம் - அன்னிக்கே வச்சுக்கலாமா?” என்றான் விடாமல்.

“அதுக்கென்ன இருபத்தெட்டாம் தே... இரு இரு...” என்றவளுக்கு இரண்டு நாள் போனால் சம்பளம் வந்து

விடுமே என்றிருந்தது. “மாச முடியிற நாளிலே எதுக்கு கண்ணு? தொடக்கத்திலே பாரு... வாழ்வு வளர்ந்துகிட்டே போவுமில்லை?” என்று காரணம் ஒன்றையும் அளந்து விட்டாள்.

இருவருமாய் வரும் மாதம் நாலாம் தேதி திருமணம் என்று நிச்சயித்தார்கள்.

திருப்தியுற்றவனாக அவன் வெளியேறவும், அனுபமா உள்ளிருந்து ஓடி வந்தாள். “சித்தி! அப்படியே தள்ளிக் கொண்டு போகிறேன் என்றீர்களே. இப்போது என்ன சித்தி இது?” என்று பதைத்தாள்.

“என்னவா? கேட்டுக்க. இது என் வீடு. இங்கே கல்யாணமோ கருமாதியோ எல்லாம் என் இஷ்டப்படி தான் நடக்கும்!” என்றாள் ராஜாத்தி அழுத்தம் திருத்தமாக.

“முடியாது. நான் இந்த ஆளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவே மாட்டேன்!” என்றாள் அனுபமா பிடிவாதமாக.

“ஆங்” என்று மகளை ஒரு பார்வை பார்த்தாள் ராஜாத்தி. “மாட்டேன்னா போ. உன் இஷ்டம்போலப் போய்க்கோ. அடுத்த வழிதான் சொல்லியிருக்கேனில்ல. நாங்க நடத்திக்கிறோம், அல்லாததையும்.”

“அய்யோ, சித்தி!”

“அதான், புரியுதில்ல? பின்ன பேசாத கழுத்தை நீட்டு, உன்னை என்ன கொலையா பண்ணப்போறாங்க? இல்லாட்டி நீ என்ன பெரிய கவுனர் வீட்டுப் பெண்ணா?

உன் தகுதிக்கு நாங்க கொறைஞ்சு போக? போடிப் போடி! போக்கத்தவனே. நான் என்னிக்கோ தம்பிக்கு வாக்கு கொடுத்தாச்சுது. எப்படியும் நீ அவனுக்கேதான்னு தாறுமாறா நடந்தியானா கொன்னுபடுவேன் சாக்கிரதை!” என்று மிரட்டினாள்.

“இந்த ஆளைக் கல்யாணம் செய்வதற்கு அதுவே மேல். நீங்களாகக் கொல்லா விட்டால் கூட நானே செத்து விடுவேன்!” என்றாள் அனுபமா வழி கண்டுவிட்ட வேகத்துடன்.

“ஆ!” என்று ஒருகணம் திகைத்தாள் ராஜாத்தி. கைகள் சங்கிலியை இறுகப் பற்றின. இதை விடுவதா? மறுகணமே நிமிர்ந்து, “அது உன் இஷ்டம். எப்படியும் இந்த வீட்டிலே ஒரு பொண்ணு அவனுக்கு நீ செத்தா அவ!” என்றாள் மீண்டும் ஆயுதம் கிடைத்து விட்ட திருப்தியுடன்.

சற்றே நிமிர்ந்த அனுபமா மீண்டும் தொய்ந்தாள். சாவில்கூட விடுதலை இல்லை என்றால் என்ன கொடூரம். செத்த பிறகு நமக்கு என்ன தெரியப் போகிறது. ஏதோ ரமாவின் தலைவிதி போல நடக்கட்டும் என்று உதறவும் அவளால் முடியவில்லை.

கண்ணபிரானை மணப்பது சாவிலும் கேடான நிலைமை என்பது அவள் எண்ணம். அந்த நிலைக்குத் தங்கை ஆளாக்கப்படுவாள் என்று தெரிந்த பின் அவளுக்குச் சாகவும் துணிவின்றிப் போயிற்று.

மகள் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த ராஜாத்திக்கு ‘அப்பாடி’ என்றாயிற்று. இந்த ஓர் ஆயுதம்

கைவசம் இருக்கையில் இந்தப் பெண்ணை என்னதான் பண்ண முடியாது. “அதுலேயும் உன் மேல் உள்ள ஆத்திரத்திலே அந்தப் பெண்ணை என்ன இம்சை பண்ணப் போறானோ? அவனோட முதல் வைப்பு கதைதான் சொல்லியிருக்கேனே. அது வேணாமனு நினைச்சா சொன்ன பேச்சைக் கேளு. கொஞ்சம் தோலு வெளுப்பா இருந்தா சீமைக்காரின்னு நினைச்சியா? நாலு காசு சம்பாதிக்க ட்யூஷன் கத்துக்குடுன்னா நீ அங்க காதலா கத்துகிட்டுவாரே? அதெல்லாம் இந்த ராஜாத்திகிட்டவாடி நடக்கும்? தொலைக்கப்படுவேன் ஆமா...” என்று எகிறிக் குதித்தாள்.

நெஞ்சை அழுத்தியபடியே சமையல் அறைக்குள் சென்று அனுபமா அப்படியே விழுந்து கிடந்தாள். எல்லாம் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. மயக்கமா அல்லது அளவு மீறிய துக்கமா? எதையும் சிந்திக்கக் கூடத் தெம்பில்லாது போயிற்று.

சற்றுப் பொறுத்து ரமா உள்ளே ஓடி வந்தாள். “சின்னம்மா!” என்று கூவியபடி.

ராஜாத்திக்கு இந்தப் பெண்கள் ‘சின்னம்மா’ என்று அழைத்தால் பிடிக்கும். என்னவோ தன் மூத்தாளின் லெவலுக்குத் தான் உயர்ந்துவிட்டாற்போல ஒரு பிரமை. ஏதேனும் காரியம் ஆக வேண்டுமானால் ரமா சின்னம்மா என்று கூப்பிடுவாள். ஆனால் அனுபமாவுக்கு எப்போதும் சித்திதான்.

“நம் வீட்டில் கல்யாணமாமே, சின்னம்மா, கண்ணமாமா சொல்லுது...” என்று சிற்றன்னைக்குச் சரியாகப் பேசினாள் ரமா.

“ஆமாடி!” என்றாள் ராஜாத்தி. ஓரக் கண்ணில் கவனத்துடன்.

“ஹைய்யா...” என்று குதித்தாள் பெண். “அப்ப எனக்கு ஒரு பட்டுப் பாவாடை... என்ன சின்னம்மா?” என்றாள் சலுகையாக.

“அடப்போடி! பட்டாம்... பாவாடையாம்... சொம்மா நிலைமை தெரியாம். சரி, உனக்கு இது பெரிய பரீட்சையில்லை? உக்காந்து படி!” என்று ஏவினாள் சித்திக்காரி.

ராஜாத்தி வம்பளக்கச் செல்லும் வரையில் சாதுவாய் வீட்டுப் பாடம் செய்து கொண்டிருந்த ரமா சிற்றன்னையின் தலை மறைந்ததும் சகோதரியிடம் ஓடி வந்தாள். “என்னக்கா என்னாச்சு?”

அனுவுக்குப் பேச மாட்டாமல் உதடு துடித்தது. கண்களில் நீர் தளும்பிச் சிந்தியது.

“மாட்டேன்னா என்னக்கா?”

“என்னவா?” கையையும் காலையும் கயிறுகொண்டு கட்டினால்தானா? எகிப்திய மம்மி மாதிரி தலையிலிருந்து கால்வரை இங்கே என்ன மாதிரித் தலைகள்?

“என்...ன்னக்கா?” என்றாள் ரமா பொறுமையிழந்து.

“சும்மா போம்மா, உனக்குத் தெரியாது...” என்று திரும்பிப் படுத்துக் கண்ணீர் உருத்தாள் அனுபமா.

உதட்டைக் கடித்தபடி சற்றுநேரம் நின்றாள் ரமா.

“ட்யூஷன் கத்துக் குடுடி என்றால் காதல் கத்துக்கிட்டு... அது யாராக இருக்கலாம்? உனக்குத் தெரியாதாமே! சுத்த அழகுணிப் பண்டாரம். கம்மாபோக வேண்டுமா?”

மறுநாள் பள்ளிக்குச் செல்வதாய்ப் பேர் பண்ணி விட்டுத் துப்பறியத் தொடங்கினாள்.

முதல் ட்யூஷன் வீட்டில் பெரிய கூட்டுக் குடும்பம். அந்தப் பிள்ளைகளில் ஒரு சித்தப்பா. ஒரு மாமா, ஒரு நண்பர்... எல்லோருமே ஒருவிதச் சலனமும் இல்லாமல் இயல்பாக நடந்து கொள்ளவும் அடுத்த வீட்டை அடைந்தாள்.

பக்கத்து வீட்டில் வசித்த தோழியின் தாயாரிடம் பேச்சுக் கொடுத்ததில் இரண்டு விருந்தினர் தத்தம் ஜோடியோடு அங்கே வந்திருப்பது தெரிந்தது. அவளுக்குப் பயன்படாத விஷயம்.

சுருதியின் வீட்டில் வேறு யாரும் கிடையாதே என்று சோர்வுடன் திரும்பப் போனவளுக்கு வினோதாவின் நட்பிஸ்கட் நினைவு வந்தது. அனேகமாக வைத்திருப்பாள். இல்லாவிட்டாலும் சுருதியோடு விளையாடிவிட்டு வரலாம் என்று நடந்தாள்.

வீட்டை நெருங்குகையில் தோளில் பெரிய பையுடன் ஒரு ‘சேல்ஸ்’ பெண் கதவைத் தட்ட. கதவு திறந்தது.

திறந்த கதவின் பின் ஆறடி உயரத்தில் இறுகிய முகத்துடன்... யாரது? ரமா கவாரசியத்துடன் கவனித்தாள்.

சிக்கனமாய்ச் சில வார்த்தைகளில் அந்தப் பெண்ணை அனுப்பி விட்டுக் கதவை மூடிக்கொண்டு சென்றான் அவன்.

சில வினாடிகளில் கதவு மீண்டும் தட்டப்பட்டது.

பழைய ‘சேல்ஸ்’ பெண்ணை எதிர்பார்த்துச் சினத்துடன் கதவைத் திறந்தான் கதாகர்.

வேறு பெண். அப்படி ஓர் ஆராயும் பார்வை வேறு.

“யார் வேண்டும்?” என்றான் நறுக்கென.

“அனுபமா!” என்றான் அவள் - குருவிபோல் தலையைச் சரித்து.

வேலை செய்யும் அளவுக்கு உடம்பும் மனமும் இல்லை என்றாலும் அந்த வீட்டில் இருக்க மனம் இல்லாமல் வேலைக்குக் கிளம்பினாள் அனுபமா.

பள்ளியில் தலைவலியென்று அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு ‘சிக் ரூமி’ல் ஒதுங்கினாள்.

ஒதுங்கினாள் என்ன? யாரும் அறியாமல் கண்ணீர் வடித்தாள்.

இந்தக் கண்ணீரினால் என்ன லாபம்? செயல்பட வேண்டிய நேரத்தில் முட்டாளைப் போல இருக்கிறேனே என்று ஒரோர் சமயம் தோன்றும்.

ஆனால் என்ன செய்ய முடியும்? இந்தப் பக்கம் தங்கை. அந்தப் பக்கம் சுதாகர். இவள் நரகனுள் விழவில்லை என்றால், அவளது உயிர் நிலையின் இருகூறுகளும் அழிந்துவிடும் என்றால், அந்த விதிக்குப் பணிவதைத் தவிர வேறு வழி.

ஆனால் அதற்காக அழியும்போது கூட ஆனந்தப்பட முடியுமா? கண்ணீர் தன் பாட்டில் பொங்கியது.

இப்படியே இரு தினங்கள் சென்று முடிந்தன.

மூன்றாம் நாள், முதல் வகுப்பு முடிகிற நேரம் ரமா ஓடி வந்தாள். “சித்தி எதற்காகவோ நம்மை அழைத்து வரச் சொல்லி கார் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். வா... வா... கிளம்பு!” என்று விரட்டினாள். “சித்தி” என்ற ஒரு சொல்லில் அனுபமாவின் கால்கள் பின்னடைந்தன.

ஆனால் ரமாவின் உந்துதலில் தலைமை ஆசிரியை அறைக்குள் சென்று நின்றார்கள்.

அனாவசியமாக லீவு எடுக்கும் பழக்கம் அனுபமாவுக்கு இல்லையென்பதால் மறுபேச்சின்றி அனுப்பினார் தலைமை ஆசிரியை.

மடியில் கோத்த விரல்களைப் பார்த்தபடி சோர்வாக அமர்ந்து இருந்தவளைப் பார்த்து ரமாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

கார் நிற்குமுன், “இறங்கு! இறங்கு!” என்று தமக்கையை விரட்டினாள்.

அலுப்புடன் காரிலிருந்து இறங்கிய அனுபமா திகைத்துப் போனாள்.

பட்டாடையில் வினோ. அவளுடைய தாயார், தங்கை... கருதிக்குக்கூட பட்டுப் பாவாடை சட்டை.

எல்லாவற்றையும் விட நெடுநெடுவென்று வெண்பட்டு வேட்டி ஜிப்பாவில் தன் பளீரென்ற புன்னகையோடு சுதாகர்!

“பெண் வந்தாயிற்று!” என்று யாரோ சொல்வது கேட்டது.

நெஞ்சு திடுக்குற அருகில் இருந்த தங்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அனுபமா.

பெரிய வீரதீர சாகசம் செய்து காரியம் சாதித்த வீராங்கனையாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் சின்னவள்.

அக்காவுக்கு நல்லது செய்கிறேன் என்று இந்தப் பெண் பெரிய பைத்தியக்காரத்தனம் செய்து விட்டாள் போல இருக்கிறதே என்று உள்ளூரத் திகிலடைந்தாள் பெரியவள்.

“வாம்மா, கல்யாணப் பெண்ணு, வந்து சேலை மாற்றி அவங்காரம் செய்து கொள். நேரமாயிற்று.” என்று பூஞ்சிரிப்புடன் அவளது கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள் வினோதா.

தனிமை கிட்றும் வரை அடக்கிக் கொண்டிருந்த அனு சற்றுப் பின்புறமாய் இருந்த அறையை அடைந்ததும், “அக்கா. விஷயம் புரியாமல் இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே! அந்த வழி நான் யோசிக்க மாட்டேனா அக்கா! அங்கே

எல்லோரும் எப்படிப் பட்டவர்கள், என்னவெல்லாம் செய்வார்கள் என்று தெரியாமல் ஏதேதோ ஏற்பாடு செய்து விட்டீர்களே! ஏதாவது சொல்லி எப்படியாவது எல்லாவற்றையும் நிறுத்தச் சொல்லுங்கள், ஒன்றும் நடவாதது போல நானும் திரும்பிப் போய் விடுகிறேன்..." என்றாள் அச்சத்துடன்.

"அது போலப் பேசாதே அனு." என்று வினோதா உரிமையோடு கண்டிக்கவும், "உங்களுக்குப் புரிய வில்லையே அக்கா, எனக்கு மட்டும் இந்த ஆசை இல்லாமல் போகுமா? நான் சன்னியாசினி அல்லவே. ஆனால் இது நடந்தால் பெரும் விபரீதம் ஆகிவிடும். உடனே நிறுத்தச் சொல்லுங்கள், அக்கா" என்றாள் குரல் நடுங்க.

இவளது மறுப்பை எதிர்பார்த்தவன் போலப் பின்னோடு தொடர்ந்து வந்த சுதாகர், "ஒரு விபரீதமும் நடக்காது! தைரியமா இரு. அனு!" என்ற அவளைத் திடப்படுத்த முயன்றான்.

'கடவுளே! உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது!' என்று அனுபமா பதட்டத்துடன் தொடங்குகையில் ரமா குறுக்கிட்டாள்.

"என்னக்கா தெரியாது? எல்லாம் தெரியும், உன் பெரிய விபரீதம் என்னவென்று எனக்கு நன்றாகவே தெரியும், உன்னைப் பணிய வைத்த கதையை மாமாவிடம் சித்தி அளந்தபோது நான் மறைந்திருந்து கேட்டேன். அப்படி என்னை யாரும் கொடுமை செய்துவிட முடியுமா? இந்தக் கூரான பற்கள், நகம் எல்லாம் எதற்காக

வைத்திருக்கிறேன் என்று நினைத்தாய்? எவனாவது கிட்டே வந்தால் கண்ணை நோண்டிவிட மாட்டேனா? ஸ்கூல் கராதே ஏன் படிக்கிறேன் என்று நினைத்தாய்? ஒரு பயல் என்னிடம் வாலாட்ட முடியாது."

குழந்தை, அறியாச் சிறுமி என்று நினைத்த தங்கை தன்னம்பிக்கையுடன் பேசப் பேச ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தாள் அனுபமா.

எவ்வளவு தைரியம் இந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்கு!

இவளைவிடத் தான் ஏழு வயது பெரியவள்!

கூடவே இந்தப் பல், நகம் எல்லாம் தனக்கும் உள்ளது தானே என்று தோன்றியது.

சகோதரியின் வியந்த பார்வையில் சிரித்துவிட்டு-

"எனக்கும் எல்லாம் தெரியும், அக்கா, ஸ்கூலையே சொல்லித் தராங்களே. என் மேலே யாராச்சும் கைவச்சா அந்தக் கை போயிடும் தெரியுமா?" என்றாள் தலையை நிமிர்த்தி.

யாராச்சும்...

கொஞ்சம் சின்ன வயதிலேயே இங்கு வந்து விட்டதால் ரமாவின் பேச்சில் இந்தப்புற வாடை கொஞ்சம் அடிக்கும்.

பத்து ஆண்டு தந்தையோடு வாழ்ந்ததால் சித்தியின் பேச்சில் கொஞ்சம்- மிகவும் கொஞ்சமாய் அந்த வாடை அடிக்கும்.

சிற்றள்ளையின் நினைவு வரவும் மீண்டும் அனுபமாவின் முகம் வெளுத்தது.

அவள்-அந்தச் சித்தி தங்கையைப் பற்றி மட்டும் சொல்லவில்லையே.

அவள் மனதைப் படித்தவன் போல அருகில் வந்து, “எனக்கும் ஒன்றும் ஆகாது அனு. நம்மைப் படைத்தவன், ‘இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி’ என்று எழுதி வைத்திருக்கும் காலம் முடியும் வரை என்னை யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாது. அத்தோடு எனக்கு மட்டும் உயிர் மேல் ஆசை இராது? எனக்காக மட்டுமின்றி உனக்காகவும் கூட என்னைக் கவனமாகக் காப்பாற்றிக் கொள்வேன். கடவுளை நம்பிக் கவலையை விடு!” என்றான் கனிவான குரலில் சுதாகர்.

சரிதானோ? ஒருவேளை எல்லாம் நன்றாகி விடுமோ?

ஆனால் மிகவும் துரதிருஷ்டக் கட்டை ஆயிற்றே!

‘முப்பதாண்டு வாழ்ந்தவரும் இல்லை. முப்பதாண்டு தாழ்ந்தவரும் இல்லை!’ என்று எப்போதோ சிறு வயதில் பாட்டி சொல்லக் கேட்டது நினைவு வந்தது.

ஒருவேளை அவளது கெட்ட காலமும் முடிந்து விட்டதோ?

கதவைத் தட்டும் நல்ல காலத்தை அவளது முட்டாள் தனத்தினால் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறாளோ?

சித்தியின் மிரட்டல்கள் எல்லாம் வெறும் வெற்று வேட்டுகளாகத்தான் இருக்குமோ? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லையானால் இவர்கள் எல்லோரும் இவ்வளவு தைரியமாக இருப்பார்களா?

குறைந்தது அவரவரைப் பற்றிய பயமேனும் இராது? ரமாவும் சுதாகரும் இவ்வளவு தைரியமாக இருக்கிறார்களே.

கூடவே வினோதாவின் பார்வை சுருதியைப் பின் தொடர்வதும் அவள் கண்ணில் பட்டது. ஆனால் சுருதிக்குத் தங்கச் சங்கிலி போட்டிருப்பதால் இருக்கலாம் என்று சமாதானமும் தோன்றி விட்டது.

முகம் தெளிவுற, வினோதா நீட்டிய பட்டுச்சேலையை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

சுதாகர் முறுவலோடு முன் ஹாலுக்குச் சென்றான்.

“பிளவுஸ் பார்த்தியாக்கா? உனக்குத் தெரியாமல் உன் பச்சை பிளவுசை எடுத்து வந்து அளவு கொடுத்தேன். அளவு சரியா இருக்குதில்ல?” என்று என்னவோ தானே தைத்தவன் போலப் பெருமையுடன் வினவினாள் ரமா.

சரிகைப் பூட்டிலையே பளிச்சென்று இருந்தவள், வினோதா பூட்டி விட்ட சில நகைகளில் ஜொலித்தாள்.

“அக்கா! நீ என்னா அழகு?” என்று ரமாவின் கண்கள் சாகராய் விரிந்தன.

அச்சங்களெல்லாம் மெல்ல மெல்ல அழிந்துவிட... செவ்விதழ்களில் புன்னகை எழிலாய் வந்து அமர்ந்து

கொள்ள, கடைசியாக ஒரு தரம் அவள் கண்ணாடியில் பார்க்கையில் அது நிகழ்ந்தது.

“அடிப்பாவி!” என்று கடுமையாய் விளித்தபடி, தன் பருத்த தேகத்தை அளாயாசமாய்த் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்தாள் ராஜாத்தி.

கூடவே கண்ணபிரானும் அவனுடைய நண்பன் கிட்டனும்.

அனுவிடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தலை தூக்கிய தெம்பு திடம் தைரியம் எல்லாம் அற்ப ஆயுசாய் அடியோடு மடிந்தன.

ஒன்றும் இல்லை, ஒன்றுமே இல்லை என்று உருப்போட்டு ஒரு வழியாய் அதை நம்பவும் தொடங்கியிருந்த பெண், இப்போது வீசியடித்த ஒரு காற்றில் தன் கீட்டுக்கட்டு மாளிகை விழுந்து விட, பேயறைந்தாற்போல அப்படியே நின்று விட்டாள்.

“நில்லுங்கள்!” முன்னே வந்து வழிமறித்த வினோதாவை ஒரு கரத்தால் விலக்கித் தள்ளிவிட்டு மகளிடம் நெருங்கிய ராஜாத்தி, “உனக்கு என்ன தில்லுயிருந்தா இப்படிச் செய்வ?” என்று கர்ச்சித்தாள்.

கூடவே வந்த கண்ணபிரான், “கிட்டன் சொன்னப்போ இருக்காதுன்னு தலைமேல் அடிச்சி சத்தியம் செய்தியே, பார்த்துக்க உன் பொண்ணு யோக்யதைய!” என்று குதித்தான்.

“தம்பி இடுப்பில் பார்த்தியா? குத்துக்கத்தி. கிட்டன் கைமேல் பார்த்தியா? துண்டு பிளேடு. உன் ஆள் உசிரோடு

திரும்பனுமின்னா மருவாதியா நீ திரும்பி வந்திடு!” என்று மிரட்டினாள் ராஜாத்தி.

ராஜாத்தி தள்ளிய வேகத்தில் கீழே விழுந்த வினோதா எழு முயன்றபடி, “ரமா, ஓடும்மா. போய் அங்கிளையும், சுதாகரையும் அழைத்து வா,” என்றாள்.

ஒரு கரத்தால் அவளை எளிதாகப் பற்றி நிறுத்தி, “ஏண்டி, நீ எனக்கு மகளா, அவளுக்கா? ராஸ்கோல்! முளைச்சு மூணு எலை விடுமின்ன உனக்கு இவ்வளவு சிலுமிசமா? உன்னை எப்படி அடக்கணுமினு எனக்குத் தெரியுமடி. கிட்டா, இவளைக் கிளியாம்பா ஓட்டுக்குக் கொண்டு போய் அடைச்சு வை!” என்று உத்தரவிட்டாள் ராஜாத்தி.

கூரான பல்லாவது நகமாவது! ஒரு பெண்ணான இந்தச் சித்தியின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. இவளைத் தொடுகிற கை துண்டாகுமாம்! கனவிலா? “வேண்டாம் சித்தி!” என்று அவளிடம் கெஞ்சத் தொடங்கினாள் அனுபமா.

வேறுபாடான ஒலிகள் கேட்கவும் சுதாகரும் பால கிருஷ்ணனும் தாமாகவே வேகமாக வந்து சேர்ந்தனர்.

“ஓ, மாப்பிள்ளை சாரா? ஏண்டா, சோமாறி, உங்கம்மாகிட்டே சொல்லிட்டு வந்தியா?” என்று அடாவடியாகத் தொடங்கிய கண்ணபிரான் அவர்களின் பின்னால் வந்த காக்கிச் சட்டைக் காலரைக் கண்டதும் சல்லூட் அடித்தான்.

திரும்பித் தமக்கையின் காதோடு, “செயினை முடிக்கி” என்று முனுமுனுத்தவன் திரும்பி, “கண்டுக்க, சார். இவன் தான் எங்க லூட்டுப் பொண்ணைக்கடத்திட்டு வந்துட்டான். கல்யாணம் கட்டிக்கிறானாம். சும்மா உடான்க, அப்படியே பம்பாயில் போய் வித்துடுவான் சார். இவங்கல்லாம் கூட்டு. சப்ஜாடா புடிச்ச உள்ளே தள்ளுங்க. நாங்க எங்க பொண்ணை இட்டுகிட்டுப் போறோம்.” என்றான் பத்விசாக்.

“ஷ... பொறு. அப்பா நான் அந்தப் பெண்ணிடம் விசாரிக்க வேண்டும்,” என்று அனுபமாவின் அருகில் வந்தார் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

“அனு. ஒரு வேளை கலாட்டா வருமோ என்று நினைத்து பாலா ஏற்பாடு செய்திருப்பவர் இவர். இங்கேயே இருந்து திருமணம் முடிந்த பிறகுதான் போவார்,” என்றான் வினோதா நிம்மதியுற்றவளாக.

ஆனால் அனுபமாவுக்குத் தைரியம் உண்டென்று அவள் சொன்ன அதே வார்த்தைகளிலேயே அவள் கலங்கிப் போகக்கூடும் என்று வினோதா சற்றும் நினைத்தாளில்லை.

திருமணத்தை அவர் நல்லபடியாக நடத்தி வைத்து விடக்கூடும்தான்.

குத்துக் கத்தியும் அரை பிளேடும் சுதாகரை என்ன சுதியாக்கும்?

திருமணமா முக்கியம்?

அதன் பிறகு அவன் வாழ வேண்டாமா?

பல்லும் நகமும் என்ற தங்கையால் சித்தியின் ஒரு கைப்பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லையே.

அருகில் வந்த ஆய்வாளரை வெறித்து நோக்கினாள் அனுபமா.

“அம்மா! நீங்கள் யாருக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. தைரியமாகச் சொல்லுங்கள். இவர் கூறியதெல்லாம் உண்மையா?” என்று வினவினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அனுபமாவின் உடனடியான முழு மறுப்பை எதிர் பார்த்திருந்த அனைவரும் அவளது மவுனத்தில் திகைத்துப் போயினர்.

சுட்டத்தின் பாதுகாவலர் அவர்.

அவரிடம் இன்னது இப்படி என்று புட்டு வைத்துப் பொல்லாதவர்களை மாட்டி வைக்காமல் அனுபமா ஏன் மவுனமாக இருக்க வேண்டும் என்று இந்தப் பக்கம் யாருக்கும் புரியவில்லை.

அவளது மவுனம், அவளது நன்மையை நாடிச் செயல்பட்ட அத்தனை பேரையும் குற்றவாளிகள் ஆக்குகிறது கூடவா அவளுக்குப் புரியவில்லை என்று எல்லோரும் தவிக்கலாயினர்.

“அக்கா!” என்றான் ரமா அதிர்ச்சியுடன். “சொல்லுக்கா, நிஜத்தைச் சொல்லிவிடு, அக்கா,” என்று பதறினாள்.

அருகில் வந்து, “அனு, இன்ஸ்பெக்டர் கேட்பது புரிகிறது இல்லையா? பதில் சொல்லும்மா. அந்த ஆளின் குற்றச்சாட்டு எல்லாம் பொய், உன் விருப்பப்படிதான் இந்தத் திருமணம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே போன சுதாகரை இன்ஸ்பெக்டர் இடைமறித்தார்.

“பார்த்தால் படித்தவர்கள் மாதிரி தெரிகிறீர்கள். இப்படியெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பது தப்பு என்று தெரியாதா?” என்றார் சற்றுத் தாங்கலாக.

“அதில்லை சார், பெண்ணுக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பம் உண்டு என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதனால்தான்...” என்று சமாதானம் சொன்னாள் பாலகிருஷ்ணன்.

இந்தப் பேச்சு நடக்கையில் ராஜாத்தி அனுவை நெருங்கி, மிக மெல்லிய குரலில், “நான் சொன்னது நினைவிருக்கா?” என்றாள் மிரட்டலாக.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் திரும்புவது தெரியவும், “என் பொண்ணு என்னை விட்டு நகரவே மாட்டா!” என்று அனுவைத் தன்னோடு சேர்த்தபடி கையைப் பற்றி லேசாக அழுத்தினாள்.

“ஓ! உங்கள் மகளா?” என்றார் அவர் நம்பாத பாவனையில். “எதற்கும் என் கடமை. நான் கேட்க வேண்டும். ம...பெயரென்ன, அனுபமாவா? சொல்லுங்கள், அனுபமா. இவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ள

விரும்புகிறீர்களா? அந்த நோக்கத்தோடுதான் இங்கே வந்தீர்களா?” என்று வினவினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அனு பயந்தவளே தவிர முட்டாள் அல்ல.

இப்போது இந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் இல்லை என்று சொல்வது. தன் நன்மைக்காகப் பாடுபட்ட இவர்கள் அனைவருக்கும் எவ்வளவு பெரிய அவமானம் என்பது அவளுக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

ஒரு நட்புக்காக, ஓர் இரக்கத்துக்காக இவ்வளவு வேலை செய்திருக்கும் பாலகிருஷ்ணன், வினோதாவின் முகத்தை இனி ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாமல் போய்விடும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலே சுதாகருடைய தன்மானத்துக்கு எவ்வளவு பெரிய அடி என்பதும் அவளுக்குப் புரிந்தே இருந்தது.

இந்த ஒரு பிழைக்காக அனுபமா என்ற பெயரையே அவன் அடியோடு வெறுத்து விடக்கூடும்.

ஆனால் அப்படி வெறுத்துவிட்டால் அதுவும் நல்லது தானே. அவளை வெறுத்து மறந்து வேறு பெண்ணை மணந்து நல்லபடியாக இருப்பான்... முக்கியமாக உயிரோடு இருப்பான்.

“சொல்லுங்கள், அனுபமா,” என்று மேலும் ஊக்கினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இல்லை,” என்பது போல அவள் தலையசைக்க, “அக்கா!” என்று வீறிட்டாள் ரமா.

“சாரி, சார்!” என்று திரும்பிவிட்டார் இன்ஸ்பெக்டர். “இதற்கு மேல் நீங்கள் திருமணத்தை நடத்துவது சரியில்லை.”

அவரோடு அவருக்கு விஷயத்தை விளக்க முயன்றபடி உடன் சென்றான் பாலகிருஷ்ணன்.

நம்ப மாட்டாதவன் போல அவனை வெறித்துப் பார்த்தான் சுதாகர்.

போலீசைக் கண்டதும் கண்ணபிரான் சற்றே மிரண்டு தான் போயிருந்தான்.

ஆனால் இந்த எதிர்பாராத வெற்றி தந்த எக்களிப்பினாலோ, அல்லது இங்கே வரும் போது போட்டிருந்த சரக்கின் மகிமையாலோ சற்று நிலை தடுமாறி விட்டான்.

“ஏன்டா, எவன் பொண்டாட்டியைடா தட்டிக்கிட்டுப் போக நெனச்சே? நீ உயிரோடு போயிடுவே?” என்று சட்டெனக் கத்தியை உருவிக் கொண்டு பாய்ந்து விட்டான்.

அனுபமாளை வெறித்துக் கொண்டு இருந்த சுதாகர், இவன் பாய்வதைச் சற்றுத் தாமதமாகவே உணர்ந்து அதிவேமாக விலகியபோதும், கத்தி அவன் தோளில் லேசாகக் கீறிவிட்டது.

சிவப்பு ரத்தம் வெண்பட்டு ஜிப்பாவில் படலாயிற்று.

“சுதாகர், என்று வீறிட்டு அலறியபடி அவனிடம் ஓடிச் சென்றான் அனுபமா.

“பாவி, வாடி இங்கே!” என்று பற்றி இழுத்த சிற்றன்னையையும் புல்லாய் உதறினாள். பாய்ந்த வேகத்திலும் சிறு போதையிலுமாக நிலை தடுமாறி விழுந்து சுதாரித்து எழுந்து மீண்டும் சுதாகரின் புறம் திரும்பிய கண்ணபிரானுக்கு முன்பே ஓடிச் சென்று சுதாகரை மறைத்தபடி நின்றாள்.

“இவரிடம்தான் எனக்குப் பிரியம். இவரைத்தான் நான் மணந்து கொள்வேன். கொல்லுவது என்றால் என்னைக் கொல்லு. முடியுமானால் என்னைக் கொன்று விட்டு அவரிடம் போ!” என்று கண்ணபிரானிடம் சீறினாள்.

எதிர்பாராத இந்தச் சீற்றத்தில் கண்ணபிரான் சற்றுத் திகைத்து நின்றான்.

அவனைக் கண்டாலே நடுங்குகிறவள்... ஒரு வார்த்தைக்கு எதிர்ப்பேச்சு பேசத் துணிவில்லாதவள் இன்று..

வெறும் மரவட்டை என்று கண்ட இடத்தில் சீண்டிப் பழகிய ஒன்று படமெடுக்கும் நல்ல பாம்பாய்ச் சீறுவது போல உணர்ந்தான் அவன்.

அவன் குழம்பி நின்ற சில வினாடிகளைப் பயன்படுத்தி, ‘விலகு, அனு!’ என்று காயம் படாத கையினால் அவளை லேசாகப் பற்றி விலக்கி முன் செல்ல முயன்றான் சுதாகர்.

“முடியாது. என்னைத் தாண்டித்தான் அவன் உங்களிடம் வரவேண்டும்!” என்று அழுத்தம் திருத்தமாக மறுத்து விட்டு

.தன் இரு கைகளையும் விரித்து அவனை இயன்ற அளவு மறைத்தபடி கண்ணபிரான நேராக நோக்கி நின்றாள் அனுபமா.

வினாடியில் முடிவு செய்து, “என்ன அத்தையம்மா, இந்தப் பக்கம் என்னிடம் வாங்கிய பணத்துக்கு அனுவை அனுப்பி விட்டு அந்தப் பக்கம் அந்த ஆளுடன் வந்து விட்டாயே, நியாயமா?” என்று கேட்டாள் சுதாகர்.

சாதாரண காலத்தில் கண்ணபிரான் இதை எப்படி எடுத்திருப்பானோ, பணத்துக்காக அக்காக்காரியும் தன்னை ஏமாற்றியிருக்கிறாள் என்று அப்போது தோன்றி விடவும் அவள் மேல் பாய்ந்தாள்.

அனுபமாவின் வீறிடல் கேட்டுப் பாலகிருஷ்ணனும் இன்ஸ்பெக்டரும் மற்றவர்களும் திரும்பி ஓடி வந்து பார்த்த போது கண்ணபிரான் ராஜாத்தி மேல் ஒரு கோடு கிழித்திருந்தான்.

கத்தியோடு இருந்த கண்ணபிரானையும், நழுவ முயன்ற கிட்டளையும் பிடிக்கும் வரை பொறுத்திருந்த அனுபமா, இன்ஸ்பெக்டரிடம் சென்று, “எனக்குச் சுதாகரை மணக்கத்தான் பிரியம் சார், அவர்கள் சொன்னது எதுவும் மெய்யில்லை!” என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

புரிந்து கொண்டாற்போல் அவரது முகத்தில் தோன்றிய புன்னகையை நின்று கவனியாமல், “பக்கத்தில் ஏதாவது மருந்துக் கடை இருக்கும் அண்ணா, சீக்கிரமாய்ப் போய்ப் பஞ்சு, டெட்டால் ஏதாவது ஆயின்மென்ட்டெல்லாம்

வாங்கிக் கொண்டு விரைவாக வாருங்கள்,” என்று பாலகிருஷ்ணனை ஏவினாள்.

அவன் மருந்துடன் வருமுன் சமையல் பகுதிக்குச் சென்று வென்னீருடன் வந்து சுதாகரின் காயத்தைக் கழுவினாள்.

தோலிலே ஆன காயம் என்பதைக் கண்டு அமைதியுற்று பாலகிருஷ்ணன் கொணர்ந்த மருந்தை அவளே இட்டுக் கட்டி முடித்து நிமிர்கையில் எல்லோரும் அவளை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்திருந்தனர்.

நிம்மதியோடு திரும்பியவளின் கண்களில் திருமணம் நடத்த என்று வந்த அய்யர் தென்பட்டார்.

“அவசரமாகத் திரும்பிச் சுதாகரைப் பார்த்து, “நல்ல நேரம் இன்னும் இருக்கிறதா?” என்று வினவினாள்.

“வாவ்!” என்றாள் ரமா.

பாலகிருஷ்ணனும் கூடத்தான்.

“என் கண்மணிக்கு வீரம் வந்து விட்டது!” என்று சிரித்தான் சுதாகர்.

உடனே கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டு, “இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. தாலி கட்டி, ஒரு அடி எடுத்து வைக்கத் தாராளமாகப் போதும். வா வா, சீக்கிரம்,” என்று பலத்த சிரிப்புக் கிடையே எழுந்தான் சுதாகர்.

கள்ளம் சிவந்த போதும் அவளும், தயங்காமல் அவன் பின்னே செல்லவும் இன்னமும் குதூகலமாய் நகை மலர்ந்தது.

கோலாகலமாய்த் திருமணம் நிறைவேறியது.

சற்றுப் பொறுத்து இன்ஸ்பெக்டர் திரும்பி வந்தார். “உங்கள் நிம்மதியைக் கூட்ட ஒன்று. கண்ணபிரானையும் அவனுடைய கூட்டாளி கிட்டனையும் கைது செய்திருக்கிறேன். இங்கே நடந்ததற்காக மட்டுமில்லை. கண்ணபிரான் உங்கள் சித்திக்குக் கொடுத்த சங்கிலியே கொள்ளையடித்தது. அந்தக் கொள்ளையின் போது ஒரு கொலைகூடச் செய்து இருக்கிறார்கள். இப்போதைக்கு வெளியே வரமாட்டார்கள். உங்கள் சித்தி ஒரு பத்து நாட்கள் மருத்துவமனையில் இருக்க வேண்டும். அவர்களிடம் விஷயம் எல்லாம் தெரிந்து கொண்டேன்.” என்று தான் அறிந்த விவரங்களைக் கூறினார்.

ஒரு வியந்த பார்வையுடன், “அன்பு இந்தப் பெண்களை எவ்வளவு கோழையாக்கி விடுகிறது! உங்கள் சிற்றன்னையிடம் அப்படிப் பணிந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவரது பேச்சை முறுவலோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனுபமாவுக்கு வேறு தோன்றியது.

அன்பின் காரணமாய் அவள் கோழையாகப் பணிந்தது உண்மைதான். ஆனால் அவளுக்குத் துணிவு பிறக்கவும் அன்புதான் அடிப்படை.

சதாகரின் மேல் வைத்த அன்பினால் பணிந்தவளுக்கு அவனுக்கு ஆபத்து என்ற பின்தானே தைரியமும் உண்டாயிற்று.

சித்தியை உதறியது.. கண்ணபிரானிடம் சீறியது... பாலகிருஷ்ணனை ஏவியதை நினைக்கையில் கூட, அவளுக்கே வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த சதாகர், “பிந்து ராட்சசன் கதை தெரியுமா?” என்று தொடங்கினான். “அவன் உடம்பிலிருந்து தோன்றும் ஒவ்வொரு துளி ரத்தத்திலும் ஒரு புதிய ராட்சசன் தோன்றுவானாம். என் ரத்தத்திற்கும் ஒரு புது சக்தி. கொஞ்சம் கொட்டினால் அனு வீரங்களை ஆகி விடுவான்... ஆனால் இனிமேல் ரத்தம் சிந்தாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு மேல் வீரம் வந்தால் அடியேன் பாடு தாங்காது!” என்று அஞ்சினாற்போல அவன் கூறவும் சிரிப்பு அலையாய் எழுந்தது.

கேலியாக அவன் பேசியபோதும் அவன் பார்வையில் இருந்த பெருமிதம் அவன் மேல் பூச்சொரிந்தது.

“ஓகே!” என்று எழுந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். “பழைய வாழ்வை விடியலின் முன்னுள்ள இருட்டாய் ஒதுக்குங்கள். இனி வரும் வாழ்வு ஓர் இனிய உதயமாக இருக்கட்டும்!” என்று வாழ்த்தினார்.

“நிச்சமாய் எங்களுடைய முதல் குழந்தையின் பெயரே அதுதான், இன்ஸ்பெக்டர். ஆனாயிருந்தால் உதயன். பெண்ணாயிருந்தால் உதயா. அப்படித்தானே அனு?” என்று கேட்டு அவன் முகத்தைச் செக்கர்வானமாய்ச் சிவக்கடித்துச் சிரித்தான் சதாகர்.